ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாராதனம் (P. B. A.)

ஸகல ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இந்த வியாஸத்தை முழுதும் வாசித்துப் பலவுண்மைகளை யுணர்வது

ஸ்ரீராமாநுஜனில் 182 முதலாக ஸஞ்சிகைதோறும் ஸம்பாஷணை வியாஸம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறதே, இதற்கு என்ன விசேஷம்? இது எப்போது முடியும்? என்று டில்லி முதலான நகரங்களிலிருந்து சில பெரிய மனிதர்கள் கேட்டிருக்கிறார்கள். இப்பத்திரிகையின் மூலமாகவே அவர்களுக்கு விடை தெரிவிக்கலாகிறது. எதிர்பேஜில் ஒருடைடல் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறதே அதை ஊன்றிப் பாருங்கள்; அதைப்பற்றியே ஸ்ரீராமாநுஜன் 182, 183 ஒன்று சேர்ந்த ஸஞ்சிகையில் பதினொரு பக்க வியாசம் எழுதி வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த டைடலில் ஆங்கிலத்திலிருப்பது என்னவென்றால் [இக்காலத்தில் ஸ்வல்ப ஆங்கிலங்கூட தெரியாதவர்கள் யாரிருக்கிறார்கள்; இதை நான் தமிழில விவரிக்க வேண்டுமா?] நீங்களே தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இதில் S. S. ஐயங்கார் என்கிற ஒருவர் தவிர மற்ற பெரியார்கள் ஒருவரும் ஒரு பாவமுமறியார்கள். D T தாதாசார்ய ஸிரோமணி யென்பவரொருவர் S. S. ஐயங்கார் அறிந்ததை நானுமறிவேன் என்று சொல்ல முன்வரக்கூடும். அவரைப்பற்றி ஏற்கெனவே யெழுதி முடிந்துவிட்டது. அதாவது 83 ஸ்ரீராமாநுஜனில் "தற்காலம் வெளிவந்துள்ள சிறுபுத்தகத்தில் [பாதுகாஸஹஸ்ரத் தொகுப்பில்] ஸ்ரீ D T. தாதாசார்ய ஸிரோமணி ஏதோ உதவிபுரிந்ததாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றதல்லவா? அந்த தாதாசாரியர் ......" என்று தொடங்கி வெகு விரிவாக எழுதப்பட்டிருப்பதால் மீண்டும் அதை யநுவதிக்க விரும்புகின்றிலோம். மனிதர்களுக்கு மறதி ஸஹஜமாதலால் மறந்திருந்தால் மீண்டும் அதையெடுத்து வாசிப்பது. மற்றபடி ராஜகோபால ராகவாசாரியர் B A.; M.R. ராஜகோபாலையங்கார், M.A , R. நரஸிம்மன், L.M.E , என்று பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ள மஹான்கள் இதில் எவ்வித ஸம்பந்தமுமுடையவர்களல்லர் என்று தெரியவருகிறது. அவர்களுக்கு இதில் ஸம்பந்தமிருக்க ப்ரஸக்தியுமில்லை. டைடலில் S. S. ஐயங்கார் என்கிற பெயர் அச்சில் புகாமல் கையெழுத்தில் மட்டும் விழுந்திருக்கிறது. முழுவதும் இவருடைய சிறு வேலைத்திறம் என்பது நிஸ்ஸந்தேஹமான விஷயம். இவரும் இவரைப்போன்ற மற்றுஞ் சிலரும் பூருவாசாரியர்களை தூஷிப்பதற்குப் பாதுகா ஸஹஸ்ர ப்ரவரலேகனத்தை ஒரு வியாஜமாகக் கொள்பவர்களாதலால் "முன்பு ஒருகாலத்தில் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தமது திருத் தமையனாரான பிள்ளை லோகாசாரியர் சொல்லையுங் கேளாமல் பொறுமையின் மிகுதியினால்..........." என்று தொடங்கித் தத்தக பித்தக வென்றெழுதிக்கொண்டு போய், "அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நயினார் பதகமல ஸஹஸ்ரம் பண்ணுகிறோமென்று சொல்லி மூந்நூறு சுலோகம் பண்ணுவதற்குள்ளேயே பொழுது விடிந்தபடியினால் திகைத்துநின்றார், அதோமுகராயிருந்தார்" என்றெழுதி, இதற்குக் கண்டனத்தையும் தானே யெழுதிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டு "இதன் தொடர்ச்சியைக் கடைசியில பார்க்கவும்" என்று துண்டுக் காகிதமொன்றையொட்டி அந்தக் கடைசி பக்கத்தில் "ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ர வ்ருத்தாந்தம் 3ம் பக்கத் தொடர்ச்சி. ஆனாலும் பதகமல ஸஹஸ்ரமென்னும் க்ரந்தம் காணப்படாமையாலும் இது ஸ்வாமி தேசிகனுடைய அநுஸந்தானத்தோடு விரோதிக்கிறபடியாலும் இது உசிதமல்ல.........." என்று எழுதி முடித்திருக்கிறார். 'உசிதமல்ல' என்று தான் (S. S. ஐயங்கார்) முடிவுசெய்த ஐதிஹ்யத்தைச் சிலபாமரப்ராந்திக்காக முதலில் அச்சிட்டு "இஃது கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமியின் 'ஸ்ரீதேசிகனும் அவருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும்' என்கிற பிரசுரத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டது" என்றும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரென்பவரும் S. S. ஐயங்கா

ரென்பவரும் வெவ்வேறு நபர்களல்ல; ஒரே நபர்தான். இங்குக் காட்டப்பட்டுள்ள
பிரசுரம் பரலோகவாஸியான சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியருடைய க்ருதி. அவருடைய
ப்ரமப்ரமாத விப்ரலிப்ஸைகளை வெகு விசதமாகக் காட்டி நாம் எழுதி வெளியிட்டிருக்
கிற நூல்கள் ஒன்பது. அவை அவருடைய ஜீவிதகாலத்திலேயே வெளிவந்தவை.
இற்றைக்கும் மனைதோறும் விளங்குவன. கடைசியாக அவர் நமக்கு மன்னிப்புக்
கடிதம் எழுதிக்கொண்டு விச்ராந்தரானார். அந்த க்ஷாமண பத்ரிகையும் அவருடைய
ஜீவிதகாலத்திலேயே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது. அக கடிதத்தைப் பலர் கண்ட
பாடம் செய்திருக்கிறார்கள். ஆவச்யகதையைநோக்கி அது இங்கும் அநுவதிக்கப்பட
வேண்டியது அவசியமே. நம்முடைய தன் சரிதை ஒவ்வொருவருடைய இல்லத்திலும்
விளங்குவதால் அதில் 381, 384 பக்கங்களில் விரிவாகக் கண்டு கொள்வதென்று
அதை இங்கு அச்சிடாமல் நிறுத்திக்கொள்ளுகிறோம்.

அந்த சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர் மன்னிப்புக் கடிதமெழுதிக்கொள்ள
வேண்டியதற்கான காரணங்கள் ஒன்றிரண்டல்ல; பலபல. அவற்றுள் இரண்
டொரு காரணத்தை இங்குத் தெரிவிக்கிறேன். [அவரும் இவரும் எவரும் பூர்வா
சார்ய தூஷணைகளை யெழுதுவதற்காகவே தேசிகசரித்திர மெழுதுவதாக ஒரு வியாஜ
மிட்டுக் கிளம்புவது வழக்கமென்பதை யாரும் மறக்கமாட்டார்களன்றோ.] அவர்
தாமெழுதிய தேசிக சரித்திரத்தில் முகவுரையில் எட்டாவது பேஜின் முகப்பில்
"நம்முடைய பூருவாசாரியர்களுடைய சரித்ரங்களையும் அவர்களுடைய ஸூக்திகளை
யும் த்விதீய ப்ரும்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி பன்னீராயிரப்படியில் பூர்வார்த்தத்தில்
ஸங்க்ரஹித்தார். இது மிகவும் விஸ்தாரமாயிருந்தபடியினால் இதை ஸங்க்ரஹித்து
த்ருதீயப்ரும்ம தந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்வாமி மூவாயிரப்படி குருபரமபரையில வெளியிட்
டார்" என்றெழுதி அதன் பக்கத்திலேயே "இவையிரண்டும் இப்பொழுது லுப்தங்கள்"
என்றெழுதி முடித்திட்டார். பன்னீராயிரப்படியும மூவாயிரப்படியுய செத்துப்போய்
விட்டனவென்று அழுது தீர்த்துவிட்டார். மேலே (பக்கம் 48ல்) ராமாநுஜாபாத்ரத்
தனியன் தோன்றியதை யெழுதி, அதற்கு திவ்யதேசங்களிலெல்லாம் ப்ரசாரமேற்பட
வேணுமென்று ஸ்ரீரங்கநாதன் நியமித்ததாகச் சில கட்டுக்கதைகளை யெழுதி, அக்
கதைகளுக்கு ஆதாரம் காட்டப் புகுந்து இரண்டு அசட்டு ச்லோகங்களைக கவனம்
செய்து, "இவ்வர்த்தம் பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பரையில் * வர்ஷே தத்பரஸர்வ
தாரிணி..........ஸ்ரீசஸ் ஸதா மோததே" என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கிறது." என்று
தலைக்கட்டிவிட்டார். 'கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டு நாளிலே தெரியும்' என்றொரு
வசனம். இவருடைய புளுகு அன்றைக்கே தெரிந்துவிட்டது.

இதைப் பற்றி நாம் ஒரு கதை யெழுதியிருந்தோம்; ஒரு தேவஸ்தானத்தில்
குதிரையொன்று இருந்தது. கேட்பாரில்லாத கணக்கப்பிள்ளையொருவன் அக்
குதிரைக்கு தினப்படி எட்டுபடி கொள்ளும் பத்து சுமை புல்லும் வாஙகினதாகக்
கணக்கெழுதி வந்து ஏராளமாக ஸ்வாஹா பண்ணிக் கொண்டிருந்தான். ஒரு நாள்
அந்தக் குதிரை இறந்துவிட்டது. அது கோவில்குதிரையாகையாலே விசேஷ
மரியாதைகளுடன் சரமக்ரியை நடத்தினதாகவும் அதற்காக 207-1—I செல
வென்றும் எழுதித் தீர்த்துவிட்டான். பிறகு 10, 20 நாள வரையிலும் குதிரைத்
தீனிக் கணக்கு ஒன்று மெழுதாமலிருந்து, வருமானத்தை எதற்காக விட்டுவிடவேணு
மென்று ஒரு நாள் நினைத்துக் கொண்டு பழையபடியே எட்டுபடி கொள்ளு, பத்து
சுமை புல்லு என்று தினப்படியாக எழுதிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு சமயம் ஆடிடர்
(Auditer) வந்து கணக்கு சோதனை செய்கையில் குதிரையைப் பற்றின கணககுகளை
யெல்லாம் பரிசீலனை செய்து சிரிக்கிறார், குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிககிறார். சொல்லு
கிறார் ஆடிடர்—இந்த தேவஸ்தானப் பெருமாளுடைய சக்தி அபாரம் போலிருக்கிறது;
செத்துப்போன குதிரைகூட புல்லும் கொள்ளும் தினனும்படியாயிருக்கிறதே
யென்றார். ஆமாஞ்சாமீ! என்கிறான் கணக்கப்பிள்ளை.

பெருங்கட்டூர்தாதா என்றொரு கிழவர் இதே நூற்றாண்டிலிருந்தார். மந்த்ர தந்த்ரங்கள் கற்றவர். ஒரு ஊரில் நிற்காமல் எங்கும் சுற்றிக்கொண்டே யிருப்பர். அஸ்மதாசார்யரான ஸ்ரீ ஜகத்குரு காதிஸ்வாமிக்குப் பரமாப்தரிவர். அதனால் இவருடைய பழக்கம் எனக்கு அதிகமாகவுண்டு. இவர் ஓரூரில் இருந்தபோது அவ்வூர்ப் பெண்டுகள் ஏதோ காரணத்தினலே இவரை வெகு லாகவமாகப் பேசிவிட்டார்கள். அவர்கள்மீது கறுக்கொண்டவிவர் அப்பெண்டுகளை மானபங்கம் செய்ய உறுதி கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் மாலை இவர் ஆற்றங்கரைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கையில் அப்பெண்டிர் தீர்த்தக்குடங்களை யிடுப்பில்கொண்டு ஆற்றிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அப்போது எதிர்ப்பட்ட இப்பெரியாரைப்பற்றி ஏதோ குறும்பாக மொணமொணத்துக்கொண்டு வந்தார்களாம். இதுதான் நல்ல சமயமென்று கொண்ட இப்பெரியவர் வெறுங்கையில் சாம்பல் பொடியை யுண்டாக்கி அதனை அவர்கள்மீது தூவினர். உடனே அப்பெண்டிர்களில் ஒருத்திதப்பாமல் எல்லாருடையவும் சேலைகள் மாய்மாய்ப் பறந்து போயின. அந்தோ! என்ன செய்வார்கள் பாவம்! ஒவ்வொருத்தியும் அம்மணமாகி கல் முள் என்று பாராமல் உடனே தரையிலே உட்கார்ந்துவிட்டார்கள். * கோழி யழைப்பதன் முன்னம் குடைந்து நீராடுவான் போந்த கோபிகளாவது குருந்தமரத்தின்மீது கண்ணனையும் தங்கள் துகில்களையுங் கண்டு *தோழியும் நானும் தொழுதோம் துகிலைப் பணித்தருளாயே * குரக்கரசாவதறிந்தோம் குருந்திடைக் கூறைபணியாய் * என்று ஏத்தி இரந்து துகில்களைப் பெற்றுப் போனர்கள். இவர்கள் யாரை நோக்கி யிரப்பது? யார்கையில் துகிலிருப்பது! இன்னது செய்வதென்று தோன்றாமல் அப்படியே விழுந்துகிடக்கிறார்கள். பிறகு என்னயிற்றென்பது கிடக்கட்டும். ஊருக்குச்செய்தி சொல்லியனுப்பிச் சேலைகளை வீட்டிலிருந்து வரவழைத்துத் தரித்துச் சென்றிருப்பார்கள்.

அந்த பெருங்கட்டூர்தாதா செய்துவந்த மாயங்கள் இஃதொன்றேயன்று. அபரிமிதம். ஒவ்வோரூரில் ஒவ்வொருவிதமான மாயச்செயல் செய்துவந்தாரென்று ப்ரஸித்தி. அவர் ஸமீபகாலத்தில்தான பரமபதித்தார். பத்தெட்டு வருஷமிருக்குமென்று நினைக்கிறேன். இன்னொரு கதை கேளுங்கள். பெரிய காஞ்சீபுரத்தில் பவழவண்ணர் ஸன்னிதிக்குப் போம வழியில் யுவாவான ஒரு துலுக்கன். பெரிய சிகித்ஸைகளிலும மந்த்ர தந்த்ரங்களிலும் பேர்போனவன. காஞ்சியிலுள்ளார் பெரும்பாலும் இவனை யறிவார்கள். 1931 ஆம் வருடத்தில் ஒருநாள் நாம் இவனிடம் போகநேர்ந்தது. அப்போதிவன் தன்னுடைய பலவித சக்திகளையும் சொல்லிக்கொண்டான். பரீக்ஷிக்கலாமா? என்றேன். சந்தேகமென்ன? தாராளமாகப் பரீக்ஷியுங்களென்றான். "சுலோகங்களையோ செய்யுள்களையோ எதை வேணுமானலும் ஒரு காகிதத்தில் எழுதி மடியில் மறைத்து வைத்துக்கொள்ளுங்கள்; அதை நான் அப்படியே எழுதிக காட்டிவிடுகிறேன்" என்று சொல்லியிருந்தான் அந்த மாந்த்ரிக தாந்திரிகன. இது ஸர்வாத்மநா அஸாத்யமென்று நினைத்த நான் இன்று இவனைப் பொய்யனாக்கிவிட வேணுமென்றெண்ணி ஒரு புல்ஸ்கேப் ஷீட் வாங்கி அதில் மிகக் கடினமான ஸுதர்சனசதக சலோகமொன்றை தேவநாகர லிபியிலும், கருட பஞ்சாசத்திலும் அச்யுதசதகத்திலும் இரண்டு சுலோகங்களை க்ரந்தலிபியிலும், ஒரு பஞ்சாதியைத் தெலுங்கு லிபியிலும், கம்பர் செய்யுளொன்றைத் தமிழ்லிபியிலும், * ஸ ராஜ்யம் குருணா தத்தம்' என்கிற ரகுவம்ச சுலோகத்தை "Sa Rajyam Guruna dattam Prathipadyadhikam babhow Dinanthe Nihitham Thejh Savithreva Huthasanah." என்று ஆங்கிலத்திலும்எழுதிக காகிதத்தைச் சுருட்டி மடியில் வைத்துக்கொண்டேன். அப்போது அந்த மாந்த்ரிகன் உள்ளே தானிருக்கிறான். சுவாமிகளே! எழுதியாய் விட்டதா? என்று கேட்டான். ஆய்விட்டதென்றேன். உடனே அவன் கவாக்ஷத்வாரத்தாலே அந்தக் காகிதத்தை என்னிடம் கொடுத்து 'இது தானு நீங்கள் எழுதியது? பாருங்கள்' என்றான். அதே காகிதம்; அதே

என்றைக்கோ செத்துப்போனதாகச் சேட்லூரராலெழுதப்பட்ட பன்னீராயிரப்படி குருபரம்பராப்ரபாவநூல் இவர்க்குப் பல சுலோகங்களையும் பாட்டுக்களையும் காட்டிக் கொடுப்பதானது மேலே காட்டின குதிரைத்தீனிக் கணககுக்கும் மேற்பட்டதன்றே. குதிரை செத்துப்போனதையும் நாம் தீனிச் செலவுகள் எழுதி வருவதையும் யார் கவனிக்கப் போகிறாரென்று தேவஸ்தானக் கணக்கன் நினைத்ததுபோல இவரும், பன்னீராயிரப்படி குரு பரம்பரை செத்துப்போனதாக ஏதோவொரு மூலையில் நாமெழுதியிருப்பதையும், அதிலிருந்து ப்ரமாணங்கள் காட்டி வருகிறோமென்பதையும் யார் ஜடிதி பார்க்கப் போகிறாரென்று நினைத்துவிட்டார் அந்தோ! ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாகுரவர் என்னைப் பிறப்பித்து இந்த நவீனர்களின் சாயங்களையெல்லாம் கக்கவைக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதை இவர்கள் இனனும்தெரிந்துகொளளவில்லையன்றோமோஹஜாட்யத்தினுல்; என்றைககும் தெரிநதுகொள்ளப் போகிறதில்லை.

இன்னொரு வேடிக்கையும் கேளுங்கள். ஸ்ரீமாந் வேங்கட நாதார்யதனியன் சுக்லஹு சித்திரைமீ புநர்வஸு நக்ஷத்திரத்தில் தநுர்லக்னம் நாலாவது பாதத்தில் அவதரித்ததாக பககம் 35ல எழுதியுளளது. [அதாவது] ஸ்வாமிக்கு ஷஷ்டியப்த பூர்த்தியான பிறகு அவதரித்ததாம். ராமாநுஜாபாத்ரம அதன் பிறகு இருபது வருஷம் கழித்து ஸர்வதாரி வருஷத்தில் மார்கழி மாதத்தில துலாமகரஸம யோகத்தில் கர்க்காடக யோகத்தில கன்யா லக்னத்தில் மேஷ நவாம்சஹோரையில அவதரித்ததாக பக்கம் 48ல் எழுதப்பட்டது. [அதாவது] ஸ்வாமிக்கு எண்பது வயது கடநத பிறகு ராமாநுஜாபாத்ரம் அவதரித்ததாம். இநத மாதிரி எங்கே சொல்லபபட்டிருககிற தென்பதைக காட்டவேண்டியும் (முன்னமே செத்துப்போன) பன்னீராயிரப்படி குரு பரம்பரையே ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்டிருககிறது. ஸ்வாமி திருவவதரித்தது விபவஹுமா? சுக்லஹுமா? என்று முக்கியமானவிதுவே நிணயிக்கபபடாமல் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்க, அந்த நிர்ணயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணமும் கிடைக்காமலிருக்க, தனியன் பிறந்தற்கு சகாப்தம் கல்யப்தம் A. D. அப்தம் பரபவாத்யப்தம் மீ தேதி, லகனம் ஹோரை எல்லாம் எழுதப்படுகிறதெனறால் கறபனையில இவாகள் கைதேறியிருப்பது எவ்வளவோ ஆச்சரியமல்லவா? என்று நாமெழுதியிருந்தோம். அதற்குச சேட்லூரர் எழுதியுள்ளார்—"ஸ்வாமியின் திருவவதார வருஷம் விபவாப்தமென்கிற பக்ஷமுமுண்டு, சுகலாப்தமென்கிற பக்ஷமுமுணடு. பஞசாங்க பேதத்தாலே இப்படி பேதம் ஏற்படுகிறது" இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட மஹாஸமர்த்தர்கள தேசிக தர்சநதுரந்தரர்களாம். இத்தகைய அவலக்ஷணங்களையெலலாம் வரிசையாக எடுத்துவிட்டு மானத்தை வாங்கவேண்டாமென்றே மன்னிப்புக் கடிதமெழுதிக கொண்டார்.

பழைய புராணம் போதும். ஸ்வாசார்யருடைய பெருமைகளை நன்கு தெரிந்து கொண்டு பல வருடங்கள் அமுங்கிக்கிடந்த S. S. ஐயங்கார் மறுபடியும பூர்வாசார்ய தூஷணத்திலே கைவைத்துப் பாதுகாஸஹஸ்ரததொகுப்பெனறு எட்டுக காகிதத்தில் ஒன்று வெளியிட்டு என்றைக்கோ மாண்டொழிந்த வம்புச் சண்டைகளையெலலாம் கிளப்ப வாரம்பித்தார். ப்ரபலமான ரஜஸ்தமஸ்ஸுககளினிடையே சிறிது ஸத்வமும் குடிபுகுந்தது. முதலில் தானெழுதிய [அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் தூஷணமான] ஐதிஹ்யம் கல்பிதந்தான், தேசிக ஸூக்திவிருத்தந்தான் என்பதை முடிவில் தானே தன கையாலெழுதியசிட்டு நின்றார். பதகமலஸஹஸ்ரமென்பது கிடையாதுதான், கற்பனைதான என்று இந்த S. S. ஐயங்காரெழுதி முடித்தபிறகு இவருடைய ஸஹோதரர் (D. R.) ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகா பத்ரிகையைப் புனிதமாக்குவதற்கெழுந்து 300 சுலோகஙகள்தான செய்யமுடிந்ததென்று பழம்பாட்டையே பாடத்தொடங்கி விட்டார். உண்மையாக ஒரு பண்டிதர் ஓரிரவில் 300 சுலோகங்களெழுதினாராகில் அதை அதிமாநுஷக்ருத்யமென்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

ரன் ஆயிரங்கண்ணனென்று ப்ரஸித்தியுடையவனாயினும் இவ்விடத்தில் இந்திரனை ஸ்மரிக்க நியாயமில்லை. ப்ரக்ருத ச்லோகத்தில் ஜ்ஞான விகாஸத்தை யுண்டு பண்ணுவது விஷயம். சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஸரஸ்வதீ வல்லபனாய் நான்கு வேதங்களையும் கரைகண்டவனாகையாலே ஜ்ஞான விகாஸனத்தில் அவனுக்கு ப்ரஸக்தி யுண்டு; பரமசிவன் ஸர்வஜ்ஞனென்று பேர் பெற்றவனாகையாலும், "ஈசாநாத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத்" என்று சொல்லப்பட்டவனாகையாலும், நம்மாழ்வாரும் திருவாய்மொழியில் "நுண்ணுணர்வின் நீலார்கண்டத்தம்மான்" என்று ஞானச்சிறப்பைக் காட்டி அருளிச் செய்திருக்கையாலும் அவனுக்கும் ஜ்ஞாந விகாஸனத்தில் ப்ரஸக்தி உண்டு. இந்த பத்ததியில் இந்திரன் நினைவுக்குவர ப்ரஸக்தியே கிடையாது, மேலும் இங்கே சிவனை முன்னே சொல்லி. அவனிலும் மேம்பட்ட பிரமனை அதற்கடுத்த படியாகச் சொல்லி, இவ்விருவர்களிலும் தண்ணியனான இந்திரனை அதன்பிறகு சொல்ல ஔசித்யமுமில்லை. ஆகவே, "ஸஹஸ்ரசீர்ஷாபுருஷஃ ஸஹஸ்ராக்ஷஃ" என்று புருஷஸூக்தத்திலும், "தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணை மலர்க் கண்களாயிரத்தாய்" என்று திருவாய்மொழியிலும் ஆயிரம் திருக்கண்களை யுடையவனாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீமந்நாராயணனே இங்குப் பொருளாகத்தகும். ஆசார்யனுடைய கடாக்ஷத்தாலே உண்டாகும்பேறு திரிமூர்த்திகளின் கடாக்ஷத்தாலுமுண்டாகாது என்று சொல்லுவதே இங்கு வக்தாவுக்கு உத்தேச்யமானது; இதுதான் ரஸவத்தரம்—என்பதை வெகு விரிவாக எழுதி வெளியிட்டேன். இதை அந்த கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி கடாக்ஷித்து ப்ராமாணிகராகையாலே உள்ளமுருகி "இப்படி உண்மையான அர்த்தம் ப்ரதிவாதிபயங்கர குலதிலகருக்கன்றி வேறு யாருக்கு ஸ்புரிக்கும்?" என்று சொல்லி வைகுண்ட ஏகாதசியன்று ஸ்ரீரங்கம் ஆயிரக்கால் மண்டபத்தருகில் ஆயிரம் பேரெதிரில் அடியேனைத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பம் பெருக்கினார். 'தேசிக பக்தர்களான வித்வான்கள் பல பேர்களிருந்தும் ஒருவரும் இதைக் கண்டு பிடித்துத் தெரிவிக்கவில்லையே' என்றும் வருந்தினார்.

அந்த ஸ்வாமி ஒரு புரட்டாசி மாதத்தில் வெளிவந்த ஆசார்ய ஜயந்தி மலரென்னும் ந்ருஸிம்ஹப்ரியா பத்ரிகையில் "தேசிக காவியங்களின் ஸர்வஜ்ஞகத்வம்" என்றொரு வியாஸம் வெளியிட்டார். அதில், ஹம்ஸ ஸந்தேச காவ்யத்திலிருந்து (1—46) "நித்யாவாஸம் வ்ருஷபமசலம் ஸௌந்தராக்யஸ்ய விஷ்ணோஃ.......... பாதோ திவ்யம் பசுபதி ஜடா ஸ்பர்ச சூந்யம் விபாதி" என்கிற ச்லோகத்தை யுதாஹரித்து இதற்குத் தாத்பர்ய மெழுதினார். திருமாலிருஞ்சோலைமலையில் பெருகும் நூபுரகங்கையானது அழகருடைய திருவடிச் சிலம்புகளிலிருந்து வருகின்ற கங்கையேயானாலும் பகவானான பசுபதியினுடைய சிரஸ்ஸ்பர்சமாகிற சுத்தியேற்றம் இதற்கில்லையென்று தேசிகன் நூபுரகங்கையினுடைய நிஹீநதையைப் பேசுகிறார் என்று; இவ்விதமான அர்த்தந்தான் (ப்ராசீந) ஸ்ரீ பரகால ஸ்வாமியினுடைய ரஸாஸ்வாதிநி யென்கிற வியாக்கியானத்திலு முள்ளதாகவும் எழுதினார். தேசிகனுடைய ஸூக்திக்கு இதுதான் யதாவஸ்திகமான அர்த்தமென்று இந்த ஸ்வாமி அபிப்ராயப்பட்டது மாத்திரமே யன்றிக்கே ஸ்ரீமதஹோபில மடாதிபதி ஸ்வாமிகளும் மடத்து வித்வான்களும் இதையே பரமார்த்தமாக நினைத்து தங்கள் பத்ரிகையில் இதை ஆதரித்து அச்சிட்டு உலகம் பரவ வெளியிட்டு விட்டார்கள். இதை அடியேன் விமர்சிகக எழுந்து ஆர அமர விமர்சித்து எழுதினதாவது:

*நித்யாவாஸமென்று தொடங்கியுள்ள ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தினால் தூது விடப்படுகிற ஹம்ஸத்தை நோக்கித் திருமாலிருஞ் சோலையழகரை வழியிடையில் ஸேவிக்குமாறு கூறப்படுகிறது. அங்குப் பெருகுகிற சிலம்பாறென்கிற நூபுர கங்கையானது ஒன்றான கங்கையிற் காட்டிலும் புனிதமானதென்று கொண்டாடப்படுகிறது. கங்கைக்கு பசுபதி ஜடாஸ்பர்சமாகிற ஒரு குறையுண்டு; நூபுர

கங்கைக்கு அக்குறைதானும் கிடையாதென்று புகழ்ச்சியே இங்குள்ளது. ச்லோகத்திலிருந்து இப்பொருள் ச்ரமப்பட்டு அறியக்கூடியதன்று; அநாயாஸமாக அறியக்கிடக்கும் பொருள் இதுவே. 'இந்த நூபுர கங்கையானது எம்பெருமானுடைய திருவடியினின்று பெருகுகின்ற கங்கையேயாயினும் பரமசிவனுடைய சிரஸ்ஸம்பந்தம் பெறாதபடியினாலே சுத்தியோகம் சூந்யமாகப்பெற்றது' என்று ஒரு பெரிய குறையையேற்றி தேசிகன் இந்த ச்லோகம் பணித்திருப்பதாக எழுதுவது ஸங்கதமாகாது. எம்பெருமானுடைய ஸ்ரீ பாததீர்த்தமான கங்கைக்கு பசுபதியின் சிரஸ் ஸம்பந்தத்தினால் சுத்தி ஏற்பட்டதாகவும் அது கங்கைக்கு ஓர் ஏற்றமாகவும் காட்டி அப்படிப்பட்ட ஏற்றம் நூபுர கங்கைக்கு இல்லையென்று இங்கே குறைகூறப் படுகிறதாகப் பொருள் விவரிப்பது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ப்ருந்தத்தில் ஒருவராலும் ஏற்கத்தக்கதாகாது. தேசிக திவ்யஸூக்திக்கு இது நேர் விபரீதமுமாகும். தேசிகனுடைய தேஹளீச ஸ்துதியில் 12, 13ம் ச்லோகங்களை யநுஸந்தித்தால் இப்பொருள் அஸங்கதமென்று எளிதாக அறுதியிடலாகும். "ஸத்குர்வதாம் தவ பதம் சதுராநநத்வம் பாதோதகஞ்ச சிரஸாவஹதாம் சிவத்வம்" என்றும், "பாதஸரோஜதஸ் தே மந்தாகிநீ விகளிதா மகரந்ததாரா,.........புண்யா பபூவ புரசாஸந மௌலிமாலா" என்றும் அந்த க்ரந்தத்திலுள்ளதன்றோ. வரதராஜபஞ்சாசத்திலும் "விமலேந யஸ்ய பாதோதகேந வித்ர்தேந சிவா பவந்தி" என்று சமத்காரமாகவும் அருளிச் செய்தார். இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் "கஸ்ய பாதோதகேந ஸ சிவ:" என்ற விடத்தில் அபார்த்த நிரஸந பூர்வகமாகவும் யதார்த்தமான பொருள் நிலைநாட்டப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு முடிவான ஸ்ரீஸூக்தி "அத ஏவ * ஹரஸ்ய காத்ரஸம்ஸ்பர்சாத் பவித்ரத்வமுபாகதா * இத்யத்ராபி ஹரஸ்ய சுத்தி ப்ரதத்வ முபாகதேதி போத்தவ்யம்:" என்றுள்ளது. ஸ்ரீ பரகால ஸ்வாமியின் ரஸாஸ்வாதிநியில் வேறுவிதமாகப் பொருள் செய்யப்பட்டிருப்பதாக எழுதினதும் தவறு. கங்கையிற் காட்டிலும் நூபுர கங்கைக்கு மிகுந்த ஏற்றமுண்டென்பதையே அந்த வ்யாக்க்யாதாவும் விரிவாக எழுதியிருக்கிறார்—என்று அடியேன் விபுலநிரூபணம் செய்து எழுதி வெளியிட்ட பின்பு கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி பரமானந்தத்துடன் உத்தரபத்ரிகை யெழுதிக் கொண்டார் (அதாவது)— 'ஸ்வாமியினுடைய நிரதிசயப்ரேமா விஷ்காரங்களால் அளவுகடந்த ஆனந்தமடைகிறேன். ஹம்ஸ ஸந்தேச ச்லோகத்தைப்பற்றி அனேக வருஷங்களுக்கு முந்தி ஸேவித்திருந்த ஞாபகங்களைமட்டும் கொண்டு க்ரந்தத்தை இப்போது பார்க்காமல் எழுதியதில தவறுதல நேர்ந்தது. அதற்கு க்ஷமையை அடியேன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டியதே" என்று (6—11—52ல்) எழுதிக் கொண்டார். இவ்விஷயம் அம்ருதலஹரி 111லும். ஸ்ரீராமாநுஜன் 47லும் விசதமாகக் காணக்கூடியது.

அதிகரண ஸாராவளியில் ஒரு விஷயம் :

பல வருஷங்களுக்கு முன்பு (அதாவது) மஹார்ஷி வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி வேதாந்ததீபிகைக்கு ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் அதிகரணஸாராவளிக்கு ஒரு மணிப்ரவாள வியாக்கியான மெழுதித்தர வேணுமென்றும், அதைத்தாம் வேதாந்த தீபிகையில் வெளியிட்டு ஆனந்திக்கப் பெறவேணுமென்றும் அடியேனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். அப்படியே அடியேன் எழுதியனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அது வேதாந்ததீபிகையின் சில ஸஞ்சிகைகளில் அச்சாகி வந்தது. [பிறகு சிலருடைய மாச்சரியத்தினால் அந்த ப்ரகாசநம் நிறுத்தப்பட்டு நின்றது—என்பது நிற்க.] நாம் அந்த வியாக்கியான மெழுதுகையில் *வ்ருத்திக்ரந்தேது ஜைமிந்யுபரசிததயா* (15) என்கிற ச்லோகத்தின் நாலாவது பாதம் *"நிர்வாஹஸ்தூபசாராத் க்வசி திஹ"* என்றிருப்பதில் அநுபபத்தி சங்கை தோன்றிற்று. இஹ என்பது மூன்றாவது பாதத்திலேயே யிருக்கிறது; அது மறுபடியும் நான்காவது பாதத்தில் இருக்கச் சிறிதும் அவசியமில்லை, அநாவச்யகத்வம் மாத்திரமேயன்று; அந்வயிக்கவும் மாட்டாது.

"இதி கடதே ஹி ஏகதாத்பர்யயோக:" என்று பாடமிருந்தால் நன்கு பொருந்துகிறது. இப்படித்தான் பாடமிருந்திருக்கும்; அச்சுப் பிழையாக இஹ என்று விழுந்திருககும்; ஆனாலும் ஸஹஸா நாம் திருத்திவிடத்தகாது; பெரியார்களைக் கேட்போம்—என்றெண்ணிப் பல பெரியார்களிடம் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டேன். இஹ என்பதையடித்து இதி யென்றே திருப்புட்குழி ஸ்வாமி திருக்கையால் திருத்தியிருந்த அச்சுப் புத்தகத்தையும் திருத்தமாகவே எழுதப்பட்டிருந்த ஓலை ஸ்ரீ கோசங்களிரண்டையும் ஸேவிக்க நேர்ந்தது. அப்போது அடியேன்கொண்ட ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. அதே ஸமயத்தில் திருக்குடந்தையில் ராயம்பேட்டை கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அதிகரணஸாராவளியை (ஸுந்தராசார்ய?) வியாக்கியானத்தோடு சுத்தப் பதிப்பாக அச்சிடுவதாய் ப்ரசுரஞ் செய்து சில பாரங்களை யச்சிட்டு மாதிரிக்காப்பியாக ப்ரகாசனம் செய்திருந்தார். அதில் இந்த *வ்ருத்திக்ரந்தேது ச்லோகமும் அடங்கியிருந்தது. அதிலும் (இஹ கடதே) என்கிற அபத்த பாடமேயிருந்தது. அப்போது அந்த R. V. K. ஸ்வாமி எம்மோடு ஸௌஹார்தத்தை விட்டு மாறுபட்டிருந்த ஸமயமாதலால் அவருடைய தவறுகளை எடுத்துக்காட்டிப் பல ப்ரசுரங்களை நாம் செய்த அடைவிலே (இஹ கடதே) என்னுமிந்தத்தவறையும் எடுத்துக்காட்டி இது தவறுதானென்பதை விரிவாக நிரூபித்தும் எழுதிப் பத்திரிகையில் வெளியிடலாயிற்று. அதைக் கடாக்ஷித்த அந்த மஹாமஹோபாத்யாயர் உண்மையில் மஹாவிவேகியாகையால் உள்ளம்பூரித்து 'இப்படிப்பட்ட மஹோபகாரம் வேறு யாரால் செய்யமுடியும்? தேசிகனைத் தாங்குகிற வித்வான்கள் நாங்களே என்று வீணுகக் கொக்கரிக்கின்ற வித்வான்களில் ஒருவர்கூட இந்த ஸூக்ஷ்மமான தவறை எடுத்துக்காட்ட சக்தரல்லர்'.......... இத்யாதியாக விரிவாயெழுதி நீண்ட ஸ்ரீ முகமநுக்ரஹித்து, இடையில் ஏறிட்டுக் கொண்டிருந்த மாத்ஸர்யத்தை அறவே விட்டுப் பழைய ஸௌஹார்தத்தை முன்னிலும் அதிசயித மாக்கிக்கொண்டார். இது ஜகத்விக்க்யாதமான விஷயம். அதன் பிறகு நாம் ஸ்ரீ தேசிகக்ரந்தமாலை யச்சிட்டபோது (இதி கடதே) என்கிற ஸாதுபாடத்தையே வெளியிட்டோம். அந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீமதஹோபில மடத்தின் மூலமாக அதிகரணஸாராவளி இரண்டு வியாக்யானங்களோடுகூட வெகு அழகாகப் பதிப்பிக்கப்பட்டு வந்தது. தந்முத்ரண நிர்வாஹகர்களுக்கும் அந்த R. V. கிருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியே இந்த ஸாதுபாடத்தைத் தெரிவித்து அதிலும் இப்பாடமே வெளிவரும்படி செய்திருக்கிறார் 1939ஆம் வருஷத்தில். இவன் காட்டுகிற பாடத்தையா நாம் ஏற்றுக்கொள்வதென்று அஸூயை கொண்ட வொரு பண்டிதர்....(இஹ கடதே) என்கிற பாடமும் நன்றுதானென்று வாதிக்க 'இஹ கடதே' என்கிற பாடம் ஒரு படியாலும் பொருந்தாது. கீழே *நிர்வாஹஸ்தூபசாராத் க்வசித்* என்று தனி வாக்யமாக முடிந்திட்டது. அதன்மேல் (இதி) என்றது ஆகவே என்றபடி. இதுதான் இங்கு அவசியமிருக்கவேண்டிய பதம். இஹ என்றால் அசடுதட்டியே தீரும். வியாக்கியானங்களும் இங்குக் கைவிளக்கேற்றிக் காட்டுகின்றன. என்றெழுதி அவரை வாய் மாளப் பண்ணினோம். அவர் இன்னும் ஜீவித்தேயிருக்கிறார். இப்படியாக, சிறியனவும் பெரியனவுமாக ஸ்ரீ தேசிகஸூக்தி மருமங்கள் பலவற்றை நம்மிடமறிய நிற்கின்ற இவர்களை மீண்டு மீண்டும் நம்மோடு எதிரம்பு கோக்க வருவதும் க்ஷாமண பத்ரிகையெழுதிக்கொண்டு ஓய்வதுமாக இவையும் ப்ரவாஹதோ நித்யமாம்படி பகவத் ஸங்கல்பம் காணநின்றோம். இந்தப் பாடஸ்காலித்ய விஷயம் ஒரு சிறு அக்ஷரத்தைப் பற்றியதேயானாலும் இதன் அருமையையுணர்ந்த R. V. K. ஸ்வாமி மஹாநிதி பெற்றதாகவே நினைத்து மகிழ்ந்தார்." என்றிவ்வளவும் தன் சரிதையிலுள்ளது.

அதிபால்யவ்ருத்தாந்தமுமொன்று எழுதுகிறேன்.

இதுவும் தன் சரிதையில் பக்கம் 71, 72ல் உள்ளது.

"தோணுங்குளம் ராமாநுஜாசார்யரென்பவர் என்னிளமையில் கிரஸனயில் வியாபாரத்தில் அளவற்ற செல்வம்படைத்து மஹாதனிகராய் தேவப்பெருமாள்

திருவடிகளில் பரமபக்தராய் அபரிமித கைங்கரியங்களைச் செய்பவராயிருந்து வந்தார். அவர் சில பல வருஷங்கள் தேவப்பெருமாள் ஸந்நிதிக்கு ரிஸீவராகவும் நீதி மன்றத்தில் நியமிக்கப்பட்டு வேலைபார்த்து வந்தார். அவர்க்கு ஸம்ஸ்க்ருதத்திலோ ஸம்ப்ரதாயத்திலோ அவ்வளவாக ப்ரவேசமிருந்ததில்லை. ஆனாலும் காஞ்சிக்கு வந்த பின்பு பெரியார்களை யடுத்துப் பழகி நல்ல விவேகம் பெற்றார். அவர் வைதிகர்களுக்கும் வித்வான்களுக்கும் ஏதாவது வியாஜத்தையிட்டு ஸன்மானங்கள் செய்து கொண்டேயிருந்தார். ஒருநாள் நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் பண்டிதர்களையெல்லாம் வரவழைத்து ஒரு ஸதஸ்ஸு நடத்தினார். ஸாமான்ய பண்டிதர்களும் விசேஷ வித்வான்களுமாகப் பலர் குழுமியிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் தேவப்பெருமாளைப்பற்றிப் பத்துநிமிஷம் ஏதாவது சொல்லவேணுமென்று அவர் கோரியிருந்தார். இடையிடையே அவரும் சில கேள்விகள் ஜிஜ்ஞாஸு முறையில் கேட்பர். அப்படி கேட்டுக்கொண்டு வருகையில், வரதராஜ பஞ்சாசத்தில் "த்வத்தேஜஸி த்விரத சைலபதே! விம்ருஷ்டே ச்லாக்யேத ஸந்தமஸபர்வ ஸஹஸ்ரபானோ:" என்பதையெடுத்து இதன் தாற்பரியத்தை யாராயினுமொரு வித்வான் விளக்கியுரைக்க வேணுமென்று கோரினார். 'தேவப்பெருமாளே! தேவரீருடைய தேஜஸ்ஸை ஆராய்ந்து பார்த்தால் ஸூர்யனைக் காட்டிலும் அமாவாஸ்யை சிலாகிக்கப்படும்' என்பது அந்த ச்லோகப் பகுதிக்குப் பொருள். இது அநாயாஸமாக யாவரும் சொல்லக்கூடியதே. அமாவாஸ்யைக்கு வந்த ஏற்றமென்ன? ஸூர்யனுக்கு வந்த தாழ்வு என்ன? என்பதை உபபாதிக்கவேணுமே; அதையே அந்த ஸ்வாமி கோரினார். இதில் (ஸஹஸ்ரபானோ:) என்றதில் பஞ்சமீவிபக்தியா? ஷஷ்டீ விபக்தியா? என்று பலர்க்கு மயக்கம். பஞ்சமியே யொழிய ஷஷ்டியன்று. ஆனால் வியாக்கியானம் செய்தவர்கள் அறுதியிடாதே ஏதோ எழுதியிருக்கிறார்களாம். அதனால்தான் இந்தக் கேள்வி விளைந்தது. வித்வான்கள் சிறிது ஆலோசித்துவிட்டு "இது தேசிக திவ்யஸூக்தி யல்லவா? லேசாகச் சொல்லிவிட முடியுமா?" என்பார் சிலர்; "வியாக்கியானம் பார்த்தால் தெரியும்" என்பார் சிலர்; "வியாக்கியானத்திலும் தலை சுற்றலாயிருக்கிறது" என்பார் சிலர்; இப்படியாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். அடியேன் உத்ஸாஹமாக வெழுந்து தாத்பரியத்தை விளக்கமாக விஜ்ஞாபித்தேன். இதை ஒரு கதைபோல் எடுத்துச் சொன்னேன்; (அதாவது) அக்காலத்தில் ஸ்ரீமத் திருப்புட்குழி ஸ்வாமியை எல்லாரும் ஒப்புயர்வற்ற வித்வானாகச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பர்களாதலால் அந்த ஸ்வாமியைத் தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின் ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். ஸ்வல்பசாஸ்த்ரஜ்ஞானம் படைத்தவொரு ஸாதாரண வித்வானை ஸூரியனுடைய ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். உண்மையில் ஒரு படிப்புமில்லாத வொரு யதாஜாதனை அமாவாஸ்யையின் ஸ்தானத்திலே வைத்தேன். திருப்புட்குழி ஸ்வாமி சாஸ்த்ரார்த்தம் நடத்தும்போது ஏறக்குறைய அவருக்கு ஸமாநஸ்கந்தரானவொரு ப்ரபலவித்வான் பேசினால் ஏற்றிருக்கும்; அரைகுறை படிப்பாளியானவொரு ஸாதாரண வித்வான் தன்னை ப்ரபல பண்டிதராக நினைத்துச் செருக்குற்றிருந்தபடியாலே தாம் ஏதோ ப்ரதிவாதம் செய்வதாக எழுந்தார்; அதனாலென்னாகும்? நாலு வார்த்தையிலேயே பங்கமடைந்து நின்றார். ஒரு படிப்புமில்லாத யதாஜாதர் ஒருவருளரே; அவரும் அந்த ஸதஸ்ஸிலே யிருந்தார்; அவர் உள்ளபடி தம்மை அஜ்ஞராகவே நினைத்திருப்பவராதலால் தாம் ஒன்றும் வாய் திறக்கவில்லை; அதனால் பங்கமடைய ப்ரஸக்தியே யில்லையாயிற்று. இடையில் ஒருவர் பங்கமடைந்தாரே, அவர் ஸ்வல்பம் கல்வி கற்றிருந்தபடியாலல்லவோ வாயைத் திறக்க நேர்ந்து அதனால் பங்கமடைய ப்ராப்தமாயிற்று. அவர் நினைத்தார் 'ஐயோ, நாம் சிறிது கல்விகற்றபடியாலன்றோ இப்படி பங்கமடைய நேர்ந்தது; இந்த யதா-னைப் போலே நாமும் நிரக்ஷரகுக்ஷியாயிருந்து விட்டால் இந்த பங்கம் நமக்கு திராதே' என்று நினைத்தார். இதுபோல, தேவப்பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸின நிலையிலே பங்கமடைந்த ஸூர்யன், அவ்விதமாக பங்கமடைய ப்ரஸக்தியற்ற

அமாவாஸ்யையைக் கொண்டாடி 'நாம் அமாவாஸ்யையாகப் பிறவாமற் போனோமே!' என்று அநுதபிக்க நேர்ந்தது. இதுவே இங்கு தேசிகனுடைய திருவுள்ளம். இந்த வர்ணனையினால், ஸூர்ய தேஜஸ்ஸை ஸர்வாத்மநா பங்கப்படுத்தவல்லது தேவப் பெருமாளுடைய தேஜஸ்ஸு என்பது தேறி நிற்கும். இதனை சமத்காரமாக ஸாதித்திருக்கிறபடி—என்று விரிவாக வுபந்யஸித்தேன். இதைக்கேட்ட ஸதஸ்யர்கள் யாவர்க்கும், விசேஷித்துக் கேள்விகேட்ட அந்த தோணைங்குளம் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமிக்கும் பரமானந்த முண்டாயிற்று. அப்போது ஒருவர்க்கும் அஸூயை தலை காட்டினதாகத் தெரியவில்லை." பிறகுதான் க்ரமேண அஸூயை ஜனித்து வளர்ந்தது. மேன்மேலும் வளர்ந்துகொண்டும் வருகிறது.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக ஒரு மஹார்த்தத்தைக் காட்டிவிட்டு நிற்கிறேன். யதிராஜஸப்ததியில் * யதாபூதஸ்வார்த்தா * என்கிற ச்லோகத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸூக்திக்கு த்ரிவேதீநிர்வேத ப்ரசமநவிநோத ப்ரணயிநீ என்று விசேஷணம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. யதிராஜஸப்ததிக்குப் பல வ்யாக்கியானங்கள் திருக்குடந்தையில் அச்சேறி இருக்கின்றனவே; எடுத்துப்பாருங்கள். த்ரிவேதீ என்பதற்கு ருக்யஜுஸ் ஸாமங்களாகிற மூன்று வேதங்கள் என்று பொருளெழுதி, அந்த வேதத்ரயத்தின் நிர்வேதத்தை அவலீலையாகப் போக்கினது ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸூக்தி யென்று எழுதி யுள்ளார்கள். ருக்யஜுஸ்ஸாம வேதங்களுக்கு என்ன சோகமிருந்தது? அதை பாஷ்யகார ஸ்ரீஸூக்தி எங்ஙனே போக்கிற்று? என்று கேட்டால் வாய்திறக்க வழியில்லை. ஸ்வாமியின் திருவுள்ளத்தின் ஒரு மூலையிலும் உறையுமதன்று இவ்வர்த்தம். நாம் சொல்வதும் பல வித்வான்கள் உகந்ததுமான அர்த்தம் இதுவன்று. பேதச்ருதி, அபேதச்ருதி, கடகச்ருதி என்று மூவகைப்பட்ட சருதிகளையே த்ரிவேதீ யென்கிறார் ஸ்வாமி. இவற்றுக்கு என்ன நிர்வேதமென்னில், பேதசருதியை அத்வைதிகள் அநாதரித்தபடியாலே அதனால் அதற்கு நிர்வேதம்; அபேதச்ருதியை த்வைதிகள் கைவிட்டபடியாலே அதனால் அதற்கு நிர்வேதம். கடகச்ருதியை இரு வகுப்பினரும் அநாதரித்தமையால அதனால அதற்கு நிர்வேதம். இவற்றுள் ஒரு ச்ருதியையும் கைவிடாமல அநாதரியாமல சருதித்ரய ஸாமரஸ்யேந நிர்வஹித்தருளின வர் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரொருவரேயாதலால் இதையிட்டு அவருடைய திருவாக்கை த்ரிவேதீ நிர்வேத ப்ரசமநியாகவருளிச் செய்தாராயிற்று. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் "மிதோ பேதம் தத்வேஷ்வபிலபதி பேத சருதிரதோ" என்றுள்ள சுலோகத்தை நன்கறிந்தவர்களுக்குத்தான் இவ்வர்த்தம் புத்தியிலேறும். இவ்வர்த்தத்தை இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர ஸந்நிதியில் ஒரு ஸமயம் விஜ்ஞாபித்தேன்; ஸ்வாமி உண்மையில் பரம வித்வத்ரஸிகராகையாலே கண்ணீர்ப் பெருக்குடன் ஸாதித்தருளின வார்த்தை—"இதற்கு நான் என் சொல்வேன்? தேவரீராகப் பிறந்தால்தான் இத் தகைய அர்த்தங்கள் ஸ்புரிக்கும் என்றிவ்வளவே சொல்லமுடியும்' என்று. ஸ்ரீமத் திருக்குடந்தை யாண்டவன் இவ்வர்த்தத்தைத் தம் திருவுள்ளத்தில் குறிக்கொண்டிருந்து நேற்றைப் பங்குனி வித்வத்ஸதஸ்ஸில் "இப்படியன்றோ தேவரீர் ஸாதித்த வர்த்தம்" என்று ஸாதித்தருளினதையும் நினைப்பூட்டி நிற்கிறேன். இதெல்லாம் செருக்கினால் எழுதுவதல்ல; ஸ்வாமியின் ஸ்ரீஸூக்திகளில் ஆழ்ந்து அர்த்த விசேஷங்களை யநுபவிக்க நான் பிறந்தேன்; ஹேயமான சில கட்டுக்கதைகளைக் கற்பனை செய்துகொண்டு அவற்றைத் திரும்பத் திரும்ப எழுதிக்கொண்டு போதுபோக்க நீங்கள் பிறந்திருக்கிறீர்கள் என்று யதார்த்தமான இவ்விஷயத்தை வெளியிடாம லிருப்பது எங்ஙனேயோ? இந்த வியாஜத்திலும் உலகுக்கு எத்தனை அர்த்த விசேஷங்கள் கிடைத்துவிட்டன பாருங்கள். இங்ஙனே கிடைத்துக்கொண்டேயிருக்கும்.

D. R. என்பவர் ஆங்கிலத்தில் தேசிகதர்சனம் என்றொரு வியாசமெழுதி **Peep's into Mysticism** என்கிற புத்தகத்தில் விசிஷ்டாத்வைத ப்ரசாரிணி ஸபை

யாரால் வெளியிடுவித்தாராம். அதற்குத் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் பொருத்தமான விடையளிப்பும் சென்றவருஷத்தில் ஒரு பெரியார்மூலமாக வெளிவந்தது. அவை பல தத்துவங்களை யுணர்த்துகின்றன. (அந்த மொழி பெயர்ப்பும் விடையளிப்பும் இங்கு லோகோபகாரார்த்தமாக வெளியிடப் பெறுகின்றது.)

"தேசிக தர்சனம்" (D. R.)

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதிகாலத்திலேயே டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர், போதாயனர் முதலானோர்களால் பாஷ்யங்களாலும் வ்ருத்திகளாலும் நல்லமுறையில் அடிகோலப்பட்டது. ஆளவந்தார் இந்தக் கடகாலை வைத்து தம்முடைய ஸித்தித்ரயத்தில் தரைமட்டமளவு கட்டிடம் எழுப்பினர். ஸ்ரீராமாநுஜர் இந்தக் கட்டிடத்தை வகையாகக் கட்டி முடித்தார். ஆனால் இந்தக் கட்டிடத்திற்கு மதிள் சுவர், பயன்படக்கூடிய புறவீடுகள் முதலியன கட்டி அழகுபடுத்தி, தமது கவிதா ஸாமர்த்தியத்தாலும், தார்க்கநைபுண்யத்தாலும் ஒளிதிகழும்படி செய்தவர் தேசிகரே ஆவர். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் செய்யப்பட்ட ஸித்தாந்தம் அதிகரணஸாராவளியிலும் தத்வடீகையிலும் பேசப்பட்டுத் தெளிவடைந்தன. இந்த ஸித்தாந்தத்துக்கு ந்யாயம் மீமாம்ஸை இவைகள் தேசிகனால் சேர்க்கப்பட்டன. தத்வமுக்தாகலாபத்திலும் அதன் வியாக்யானத்திலும் இந்த ஸித்தாந்தத்தின் உண்மைகள் தெளிவுபடுத்தப் பட்டன. பாஞ்சராத்ரரக்ஷையால் ராமாநுஜருக்கு ப்ரியமான பாஞ்சராத்திரத்தின் பெருமை பேசப்பட்டது. தாமே அருளிய இவைகளோடு த்ருப்திபடாமல் ஸ்வாமி க்ரந்த வியாக்யானங்களும் அருளிச்செய்தார். ஈசாவாஸ்யம், ஸ்தோத்ரரத்னம், சதுச்ச்லோகீ, கத்யத்ரயம் இவைகளுக்கு பாஷ்யங்களியற்றியதுமன்றி கீதாபாஷ்யத்துக்கு மிக விரிவான தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும் அருளினர். மேலும், ஸச்சரித்ர ரக்ஷை, சததூஷணி, தம் ரஹஸ்யங்கள் இவைகளால் விசிஷ்டாத்வைதத்தின் தூய்மை பெருமைகள் காக்கப்பட்டன. தேசிகருடைய ராமாநுஜ பக்தி—விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தைத் தெளிவாகவும், ஆழ்ந்தும் கற்று அறிந்தமையாலும், ராமாநுஜரிடம் உள்ள ஒப்பற்ற பக்தி, கௌரவ புத்தி இவைகளே தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கு மூலகாரணம். பகவானுக்கு அடுத்தபடி இவர் ராமாநுஜர் ஒருவரிடமே ப்ராவண்யம் உள்ளவர். அமுதனார் ஈச்வரன் தமக்கு ராமாநுஜர் மூலம் அருள்புரியட்டும் என்றார். இவரோ ராமாநுஜர் தொழும் தெய்வம் என்ற காரணத்தால்தான் நான் எம்பெருமானைத் தொழுகிறேன் என்கிறார். பகவான், பெரியபிராட்டி இவர்கள் உள்பட எல்லா ஆசார்யர்களுமே ராமாநுஜருடைய பாதகீரீடயோ: ஸம்பந்தத்தால் வீறுபெறுமவர்களே, தம் ஆன்மீகப் பெருமை, உலகறிந்த க்யாதி இவைகளும் தம் எதிராஜபக்தியால் வந்தவையேயென்று எதிராஜ ஸப்ததியில் பறைசாற்றுகிறார். இவருடைய ஸாக்ஷாத் ஆசார்யருக்கும் ராமாநுஜர் என்றே பெயர். ராமாநுஜருடைய அந்தரங்க சிஷ்யரான கிடாம்பி ஆச்சானுடைய கொள்பேரனார் தம் ஆசார்யராய் வந்ததுபற்றி பகவானுக்கு நன்றி செலுத்துகிறார். திவ்ய தம்பதிகள்—ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்துக்கு தேசிகர்பண்ணிய மிகச் சிறந்தபணி (1) திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்ற கொள்கையை ஸ்தாபித்தது (2) ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்தது. ராமாநுஜர் கட்டிய மாளிகையில் தேசிகர் இரு விவாஹங்கள் நடத்திவைத்தார். ஒன்று பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும்; மற்றது ஸம்ஸ்க்ருதத்திற்கும் தமிழுக்கும்; முதல் விவாஹம் ப்ரமேயங்களுக்கு. இரண்டாமது ப்ரமாணங்களுக்கு. தம பூர்வரான விசவாமித்திரர் ஸீதைக்கும் ராமனுக்கும் விவாஹம் செய்வித்ததுபோல் இவர் தம் க்ரந்தங்களில் நாராயணனையும் ஸ்ரீதேவியையும் சேர்த்து ஒரு மிதுனமாக்கினர். இவர்களே திவ்ய தம்பதி, சரண்ய தமபதி, சேஷி தம்பதி எனப்படுவர். இதனால் தனியான எம்பெரு

மானையோ தனியான பிராட்டியையோ பரதத்வமாக நோக்காமல் இவர்களின் நித்ய யோகத்தை பரதத்வமாக ஸாதித்தார். (உபய வேதாந்தம்) அப்படியே ப்ரமாணங்களுக்குள்ளும், தேசிகனே முதன் முதலாக ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களையும் தமிழ் வேதங்களையும் நாடறிய ஒன்றுபடுத்தினார். இந்த விவாஹம் ராமாநுஜரால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருந்தும், நாடறிய கோலாஹலத்துடன் நடத்தியவர் தேசிகனே. ராமாநுஜர் உபநிஷத்திலும் ஸூத்ரத்திலும் சரீர சரீரி பாவமே பேசப்பட்டது என்பதை நிரூபிப்பதையே தம்முக்ய குறிக்கோளாகக் கொண்டமையால் அநேக முக்ய விஷயங்களையும், த்ரமிடோபநிஷத்தைப் போல பலப்ரமாணங்களையும் தொடவே அவகாசமில்லாமல் போய்விட்டது. தனனை மிஞ்சிய உபயவேதாந்த ஆசார்யர் இல்லையென்று சொல்லக் கூடிய பேர்படைத்த பராசர பட்டரும் உபய வேதாந்தம் என்ற ஒரு கோட்பாட்டை வரையறுக்கவில்லை. தேசிகருக்கு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அழைப்புவர காஞ்சீபுரத்திலிருந்து சென்று ஸம்ஸ்க்ருத ப்ரமாணங்களுக்கு ஒத்த பெருமை தமிழ் ப்ரபந்தங்களுககுமுண்டு என்பதை நிலைநாட்டினார். இது இவருடைய அபார வாக் சாதுர்யத்தாலும் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும்படியான வித்வத்தாலும் ஸாத்யமாயிற்று. இவை த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரத்திலும் ரத்னவளியிலும் காணலாம். இந்த தொண்டுக்காக ரங்கநாதனால் இவருக்கு உபயவேதாந்தாசாரயர் என்னும் பிருது அளிக்கப்பட்டது. உபயவேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை தாம் ஆரம்பித்து வைத்ததாக தேசிகன் கர்வப்படவில்லை. இது நாதமுனிகளால் தொடங்கப்பட்டு ஆளவந்தாரால் வளர்க்கப்பட்டு ராமாநுஜராஅல் ரக்ஷிக்கப்பட்டது என்கிறார். இருப்பினும் பல தலைமுறைகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் இவருக்கே கடமைப்பட்டவராவர். இவருடைய தொண்டு இல்லாவிடில் ஸம்ஸ்க்ருத பண்பாடாகிய நதியும் தமிழ் பண்பாடாகிய நதியும் தனித்தனியே ஓடிக்கொண்டிருக்கும். தனித்தனியே ஸ்நானம் செய்யலாம். ஆனால் இவைகளின் சேர்த்தியாகிற இன்பம் கிட்டாது. தேசிகருடைய ஸரஸ்வதி (பாஷாஸாமர்த்யம்) அந்தர்வாஹினியாக ஓடி உபநிஷத்தாகிற கங்கை, ப்ரபந்தங்களாகிற யமுனை இவைகளுடன் சேர்ந்து ஒரு த்ரிவேணி ஸங்கமமாக ஆயிற்று. இந்த த்ரிவேணியில் தீர்த்தமாடி நம் தாபம் பாபம் இவை போக்கிக்கொள்ள முடிவது நம் பாக்யம்.''

(இதற்கு விடையளிப்பு வருமாறு) ஆளவந்தாரென்றும் பாஷ்யகாரரென்றும் பட்டரென்றும் தேசிகரென்றும் சில ஆசிரியர்களைக் குறிப்பிட்டு, இன்னார் பௌண்டேஷன் போட்டார். இன்னார் கடகால் துற்றார், இன்னார் தரைமட்டமாக்கினார், இன்னார் சுவரெழுப்பினார், இன்னார் மேல்தளம் போட்டார் என்று ஏதேதோ எழுதுகிறாரே, இதற்கெல்லாம் இவர் உண்மையில் அதிகாரியா? ஆளவந்தாருடைய ஸித்தித்ரயம் முதலானவை பெரிய வித்வான்களுக்கே கோசரியாதவை. மற்றும் இவர் தொடுகிற ஸ்ரீபாஷ்ய ச்ருதப்ரகாசிகா சததூஷணீ தத்வமுக்தா கலாபாதிகளை இவர் மோந்துபார்க்கவும் அதிகாரியல்லரென்பதை நாம் சொல்லவேணுமோ? “எப்படி ஊரா மிலைகைக் குருட்டா மிலைக்குமென்னும்'' என்று ஆழ்வார் ஸாதித்தது போல யாரும் அந்த க்ரந்தங்களைப் புகழலாகாதோவென்னில், ஏன் புகழலாகாது? நன்றாகப் புகழலாம். தாராளமாகப் புகழலாம். தேசிகர் திருவாய்மொழிக்கு நிகமபரிமலம் என்றொரு மிகப் பெரிய வியாக்கியானமிட்டதாக வொரு கல்பனை செய்ததோடு நிற்காமல் அதில் ஆறாயிரப்படிக்குப் பின் தோன்றிய எல்லாப் படிகளையும் நசுக்கிப் பொசுக்கி நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டதாகவெழுதி அதை நித்யமும் ரீப்ரிண்டு செய்து இவர் தாமே அழகுபார்த்துக் கொள்ளுகிற அழகு அற்புதமன்றோ. அந்த நிகம பரிமலத்தைப்பற்றி கீழே மொழி பெயர்த்து உதாஹரித்த வியாஸத்தில் ஏனோ பேசவில்லை? அந்த நிகமபரிமலத்தில் ஆறாயிரப்படியையுங்கூட நசுக்கி நொறுக்கித் தள்ளிவிட்டதாக இவர் ஏன் கணக்கண்டிலரோ தெரியவில்லை? ஆறாயிரப்படியோடு மற்ற படிகளோடு வாசியற எலலாம் ஒரே படிதானே யிவர்க்கு. தம் மதத்திற்கு இது ஸாதகம், இது பாதகம் என்கிற பகுத்துணர்வு இவர்க்கும் இவரைச் சேர்ந்தவர்கட்கும்

எள்ளளவேனுமிருக்குமாகில் தேசிகரை பூஷிக்கவும் மற்றையாசாரியர்களை தூஷிக்கவும் ப்ரஸக்தியுண்டாகாதன்றே. தேசிகரை எம்பெருமானார்க்கு மேலாகமட்டு மன்றிக்கே எம்பெருமானுக்கும் மேலாக வைத்து எழுதினாலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ரென்று பேர்பெற்றவர்—உண்மையான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் பொறுமைப்படமாட்டார். பொறுமைப்படுவதற்கு விஷயமென்ன இருக்கிறது. தேசிகருக்கு யாரால் எதில் என்னகுறை சொல்லமுடியும். அவருடைய நிஜஸ்வரூபத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவரோடு உறவு பிடித்துக்கொண்டதுமன்றிக்கே லோகக்ஷேபத்தையும் விளைத்து வருகிறார்களே! என்பதுதான் சோசநீயம். தேசிக சரித்திரத்தில் எழுதியிருக்கிறார்—பிராட்டிஸ்வரூபத்தையும் பிரபத்திஸ்வரூபத்தையும் தாறுமாறாக்கின வகுப்பினரைக் களைந்தொழிக்கவே தேசிகனவதாரம் என்று. இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் தாறுமாறாக எழுதின வகுப்பினர் யார்? தேசிகன் களைந்தொழித்த விதம் யாது? இதை இரண்டே பக்கத்தில் எழுதி உலகுக்கு வெளிச்சம் காட்டலாமே. அதற்கு வழி இல்லையே. பாடின பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருப்பர்.

இவர் தேசிகதரிசனமென்கிற மகுடம் வைத்ததே மிகுப்பிசகு. கூரேசதர்சனம், பட்டார்ய தர்சனம், லோகார்ய தர்சனம் என்றிப்படி வழங்குவது யுக்தமானால் இதுவும் யுக்தமாகலாம். ஆசார்ய வாசகமான தேசிக சப்தம் பகவத் ராமாநுஜாரயரைத்தான் குறிக்கிறது என்பரேல் ஒருவாறு உய்யவிரகுண்டு. ஆனால் அப்படிச் சொல்ல இவர் முன்வர முடியாது; முன்வரவும் மாட்டார். ஏதோ வீணை அபிமானத்தை வைத்து இவர் செய்வது செய்க. கடகாலில்லாத சுவர் எவ்வளவு உயரம் எழும்புமென்று பார்ப்போம். "விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்துக்கு ஆதி காலத்திலேயே டங்கர், த்ரமிடர், குஹதேவர் போதாயனர் முதலானோர்களால் பாஷ்யங்களாலும் வ்ருத்திகளாலும் நல்லமுறையில் அடிகோலப்பட்டது" என்று ஆரம்பிக்கிறார். இங்கே ஊன்றிக் கேளுங்கள். ஆங்காங்கு இண்டெக்ஸ் பண்டிதர்களென்று சிலரைச் சொல்லுவதுண்டு. சில பெரிய புத்தகங்களில் உள் விஷயங்களுக்கு அட்டவணை யிடுவதுண்டே; அதற்குத்தான் இண்டெக்ஸ் என்று பெயர். புத்தகத்தினுள்ளே கண்ணைச் செலுத்தாமல் அந்த அட்டவணையை மட்டும் மனனம் செய்துவிட்டு ப்ரஸங்கங்கள் செயவார்கள். அதைக்கொண்டு 'இவர்கள் பஹுக்ரந்தங்களைக் கண்ட பாடம் செய்தவர்கள்' என்று அறிஞர்களும் பேசிவிடுவார்கள்.

பாம்பே நிர்ணய ஸாகர பிரஸ், காசீ சௌகம்பா, பூனா ஆனந்தாச்ரமம் முதலான விடங்களில் பல அபூர்வமான க்ரந்தங்கள் பதிப்பித்து அவற்றுக்கு விரிவான கியாடலாகும் வெளியிட்டிருக்கிறார்களன்றே. அதில் கவிகளின் பெயர்களும் நூல்களின் பெயர்களும் இருப்பதைச் சிந்தனை செய்துவிட்டு, 'அந்த வித்வான் அந்த க்ரந்தம் எழுதியிருக்கிறார், இந்த பண்டிதர் இந்த நூல் இயற்றியிருக்கிறார்' என்று ப்ரஸங்கிப்பது; அதோடும் நில்லாமல் "கதாதரபட்டாசாருடைய பாண்டித்யம் பட்டோஜிதீக்ஷிதருக்கு வருமோ? முராரியின் பாணியே தனிப்பட்டது; பாஸ கவியின் சொல்நயம் வெகு அழகு" என்றிப்படி, ஏதோவொரு ஊரில் அச்வமேதம் நடத்துகின்றார்களாமே. அந்த விதமாகவும், அற்கும் மிகமிக மேலாகவும ஸ்வஸஜாதீயர்களிடத்திலே பேசி மயக்கப் பார்ப்பதுண்டு. அதேபோல் இவர் டங்கர் த்ரமிடர் குஹதேவர் போதாயநர் என்று சில வ்யக்திகளையும், பாஷ்யம் வ்ருத்தி என்று சில க்ரந்தங்களையும் பேசக் கற்றுவிட்டது ஆச்சரியம். அல்லது ஆச்சரியமன்று. இப்போது நமக்குக் கிடைக்காதனவும், கிடைக்க ப்ரஸக்தியில்லாதனவுமான நூல்களைப்பற்றியே பேசுகின்ற இவர் கிடைக்கின்ற சததூஷணீ தத்வ முக்தாகலாபாதிகளைப் பற்றிப் பேசுவதில் வியப்புத்தானுண்டோ? அமுதனாருக்கும் தேசிகருக்கும் ராமாநுஜர் விஷயத்தில் ஒரு வாசி காட்டுகிறார். இதை என்போல் வாரும் தெரிந்துகொள்ளும்படியாக இருவருடைய நூலகளிலிருந்தும் இரண்டொரு

வார்த்தைகளையாவது எடுத்துக்காட்டியிருந்தால் சுவையாய் இருக்கும். சத்ருக்னாழ்வான் பெருமாளிடத்தில் வைத்த பக்தியும், மதுரகவிகள் எம்பெருமானிடத்திலே வைத்த பக்தியும் போலே தேசிகரும் எம்பெருமானிடத்திலே ராமாநுஜர் தொழும் தெய்வமென்கிற காரணத்தினால் பக்தி வைத்திருந்தால் இதில் என்ன அதிசயம் கண்டாரோ இவர்? அமுதனார்படியும் இப்படித்தானே.

"ராமாநுஜர் கட்டிய மாளிகையில் தேசிகர் இரு விவாஹங்கள் நடத்தி வைத்தார் என்பது அடியோடு அர்த்தமில்லாத வார்த்தை. இதற்கு அடுத்த முன்னே இவர் எழுதியிருப்பதாவது ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்துக்கு தேசிகர் பண்ணிய மிகச் சிறந்தபணி திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்த மென்ற கொள்கையை ஸ்தாபித்ததும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்ததும் என்றும். இதற்கும் எவ்விதமான அர்த்தமும் கிடையாது. வித்வான்கள் ஜரத்கவாதி வாக்யார்த்தம் என்பார்களே, அது இதுதான். முதலில் ஒன்று தெரிவிப்போம். இவர் ஏதோ தேசிகருக்குப் பெருமை தெரிவிப்பதாகவும் அதை நாம் மறுப்பதாகவும் அப்படி மறுப்பதானது த்வேஷத்தினுடையவும் அஸூயையினுடையவும் காரியமென்பதாகவும் இவர் பறைசாற்றுவர். உண்மையில் தேசிகருக்கு எந்த பெருமை சொன்னாலும் ஒக்கும் ஒக்கும்; ஏற்கும் ஏற்கும் என்னவேண்டுமே யொழிய அதை மறுப்பவர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாகார். அர்த்தமில்லாதபடி தப்பும் தவறுமாக எழுதி வைத்தால் அதை மறுப்பது த்வேஷ கார்யமன்று, அஸூயாகார்யமன்று; லோகக்ஷேமத்திற்காகவாகும்.

"திவ்ய தம்பதிகளே தத்வம் ஹிதம் புருஷார்த்தம் என்ற கொள்கையை தேசிகர் ஸ்தாபித்தார்" என்றால் இதற்கு என்ன அர்த்தமையா! என்று சில விவேகிகள் இவரை நேரில் கேட்கலாகாதா? ஆளவந்தார் சதுச்ச்லோகியிலும், கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸ்தவத்திலும், பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்ன கோசத்திலும் பொறித்து வைக்காத அர்த்தம் ஏதேனும் அபூர்வமாகவுண்டோ? உண்டென்னில் அது விபரீதமே யொழிய வேறல்ல. இல்லையெனில் வாய்மூடி நிற்பது. "அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா" என்று மாரீசன் சொல்லிவைத்தானே. அதை விட அதிசயமாகச் சொல்லவல்லாருண்டோ? உடையவர் மாளிகை கட்டுவதற்கு முன்னமே திவ்ய தம்பதிகளின் விவாஹத்தை அந்த மாரீசனன்றோ அரண்யத்தில் மத்தளங்கொட்ட வரிசங்கம் நின்றூத முத்துடைத்தாமம் நிரைதாழ்ந்த பந்தற்கீழ் நடத்திவைத்தான். அதன் பிறகு ஆசார்யவர்க்கத்தில் பிள்ளான் நஞ்சீயர் பெரியவாச்சான் பிள்ளை தெள்ளார் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைகள் சீரும் சிறப்பும் பொலிய அந்த விவாஹத்தை நடத்திவைத்து உலகத்தை அந்த திவ்ய தம்பதிகளின் திருவடி நிழலிலே வாழ்வித்தருளி வருகிறார்கள். வேறுயாரோ நடத்தி வைத்ததாக இவர் சொல்லுகிற விவாஹம் எத்தகைத்தென்றால், தென்னாட்டில் சில ஊர்களில் உத்தராயணத் தொடக்கத்தில் மனைதோறும் பெண்டிர்கள் குழாங்கூடி "காக்காப்பிடிவெச்சேன் கன்னிப்பிடிவெச்சேன்—காக்கைக்கும் குருவிக்கும் கல்யாணம்" என்று சொல்லி விவாஹமொன்று நடத்துவதுண்டு; அதுபோன்றதே. ஆனால் அது உடையவர் கட்டின மாளிகையில் நடக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது.

இனி இரண்டாவது விவாஹத்தின் விமர்சனம்—"ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தையும் த்ரமிடோபநிஷத்தையும் ஒருங்கச் செய்தது" என்றும், "ஸம்ஸ்க்ருத வேதங்களையும் தமிழ் வேதங்களையும் நாடறிய ஒன்றுபடுத்தினர்" என்றும் எழுதியிருப்பவை 'ஸ்வயமபிலிகிதம் ஸ்வயம் நஜாநாதி'யில் சேர்ந்தவையாம். உபயவேதங்களுக்கும் விவாஹம் செய்வதென்றால் என்ன? என்று கேட்டால் ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும். "செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளிய வோதித் தெளியாத மறைநிலங்கள் தெளிகின்றோமே" என்று சொன்னவராகச் சொல்லப்படுகையாலே

வடமொழி வேதாந்தத்தில் கலக்கமாகக் காணும் பொருள்களைத் தென்மொழி வேதாந்தமான திவ்யப்ரபந்தங்களினால் தெளியவைப்பதுதான் மேலே குறித்த விவாஹமென்று இவர் சொல்லவேணும். இங்கு உண்மையென்னவென்றால் செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாமித்யாதி பாசுரம் ப்ரதிஜ்ஞா மாத்ரமேயொழிய ஓரிடத்திலும் அணுவளவும் நிரூபணம் கிடையாது. உண்டாகில் தாராளமாக எடுத்துக்காட்டலாம்.

அமலனாதிபிரானைப் பற்றிச் சொல்லும்போது "பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்கள்" என்று வடமொழி வேதாந்தமே அமலனாதிபிரானாக வடிவெடுத்திருக்கிறதென்றார். நாலாயிரத்தினுள் அமலனாதிபிரானொன்றுக்கு மட்டுமே இவ்வாசிரியர் வியாக்கியானம் செய்தருளியுள்ளார். பழமறையின் பொருளென்று பரவுமின்களென்றவர் பழமறையினின்று ஒரு பொருளையாவது எடுத்துக்காட்டியிருக்க வேண்டாமா? ஏற்கெனவே அவதரித்துள்ள வியாக்கியானங்களில் இல்லாத பொருள் ஒன்று உண்டா? கோபதாபங்களை விட்டொழித்து நாலைந்து பொருள்களையாவது எடுத்துக்காட்டி மகிழ்விக்க முடியுமா! அதற்கிவர் பிறக்கவில்லையே. சில அசடுகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு கண்ணநீர் பெருக்கப் பிறந்தாரத்தனை. அருளிச்செயற்கடலிலிருந்து அமுதவெள்ளமான எத்தனையர்த்த விசேஷங்களை ஆறாயிரப்படியிலும் இருபத்து நாலாயிரப்படியிலும் முப்பத்தாறாயிரப் படியிலும் கொள்ளை கொள்ளையாக அநுபவிக்கிறோம்! அப்படி ஓரர்த்தமாவது காட்டிற்றுண்டோ? ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் 'கரியமேனிமிசை வெளியநீறு சிறிதேயிடும்" என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தை யெடுத்துப் பொருள் சொல்ல நேர்ந்தது. ஆறாயிரப்படியைத் தள்ளி நம்பிள்ளை திருவடிகளின் வியாக்கியானத்தில் கண்ட பொருளையே விவரித்து "இப்படி ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கிறார்கள்" என்று முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி பத்தெட்டு விவாஹங்களை நடத்தியிருக்கிறாரென்பது வாஸ்தவம். இந்த விவாஹங்கள் நம்பிள்ளை கட்டின மாளிகையிலன்றோ நடத்தியவை,

"உபய வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை தேசிகர் தாம் ஆரம்பித்து வைத்ததாக கர்வப்படவில்லை" என்கிற வார்த்தையும் அர்த்தமற்றது. உண்மையில் அவர் ஆரம்பித்து வைத்ததாயிருந்தாலன்றோ கர்வப்பட ப்ரஸக்தியுள்ளது. கர்வப்பட்டாலும் குற்றமில்லை. திருவாய்மொழியில் * குரவையாச்சியரோடு பதிகத்தில் பின்னடிகளெல்லாம் கர்வமே வடிவெடுத்தவை. அமுதனார் போல்வார் "எனக்காரும் நிகரில்லையே" என்பது முதலான பாசுரங்களால் கர்வம் காட்டியிருப்பதில் குறை கூறுவாருண்டோ?" உபய வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தை ஆரம்பித்து வைப்பதென்றால் என்ன ஐயா! இவர் உபயவேதாந்தஸித்தாந்தமென்பதற்கும் ஒரு அர்த்தம் கிடையாதே. இதைப்பற்றின மருமங்கள் குருகுலக்லிஷ்டர்களுக்குத் தெரியுமேயொழிய "லவண வணிஜ:" இத்யாதி யதிராஜஸப்ததிஸூக்தி லக்ஷ்யபூதர்கள் இத்தகைய விஷயங்களில் எழுதப்புகுவது விரலுக்குத் தகாத வீக்கம் என்னத்தகுமத்தனை. இன்ன பெருமைக்கு இன்னாரிலக்கு என்பதறியாதே அர்த்தமில்லாதபடி காடுபாய்ந்தெழுதப்புகுவது அபஹாஸ்யமென்று அறியக்கடவது. அபார வாக்சாதுர்ய ஸம்பத்திலும் ஸர்வஜ்ஞரென்னும்படியான வித்வத்திலும் குறைகூறுவார் ஆரேனுமுளரோ? "மாசூணா வான் கோலத் தமரர்கோன் வழிப்பட்டால் மாசூணாவுனபாத மலர்ச்சோதி மழுங்காதே" என்ற கணக்கிலே அநதிகாரிகள் வாய் வைப்பதும் கை வைப்பதும் தகாது தகாது தகாது. அத்வைதிகள் பகவத் ராமாநுஜரைப் புகழ்வதோடும், த்வைதிகள் சங்கராசாரியரைப் புகழ்வதோடு மொக்கும் இவர் செய்கிற புகழ்ச்சியெல்லாம் என்பது சிலாசாஸனமாய் நிற்கும். தேசிகரைப்பற்றிப் பேச தேசிகரே அதிகாரி." ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஸ்வாமியின் விடையளிப்பு.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமாராதனம் முற்றிற்று.

பருவரங்களவைபற்றிப் படையாலித்தெழுந்தானை *
செருவரங்கப்பொருதழித்த திருவாளன்திருப்பதிமேல் *
திருவரங்கத்தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன்விரித்தனகொண்டு *
இருவரங்கமெரித்தானை யேத்தவல்லாரடியோமே. (10)

* * *—பிரமன் முதலியோரிடத்துப்பெற்ற பெரியவரங்களைப் பெலமாகக் கொண்டு யுத்தவிஷயமாகக் கோலாஹலஞ் செய்து வெளிப்புறப்பட்ட இராவணனை யுத்தத்திலே ஒழியும்படி போர்செய்து ஒழித்தருளின (வீர்யமாகிற) லக்ஷ்மியைத் தனக்கு நிரூபகமாக உடையனான எம்பெருமானுடைய திருவரங்கமென்னும் திருப்பதி விஷயமாகப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இப்பத்துப் பாசுரங்களையுங் கொண்டு, மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய உடலைத் (திருவனந்தாழ்வானுடைய மூச்சு வெப்பத்தினால்) கொளுத்திப் போகட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனைத் துதிக்க வல்லவர்களுக்கு அடிமை செய்யக்கடவோம். ... ... (10)

அடி வரவு :

மாதவ பிறப்பு மருமகன் கூன் பெரு கீழ் கொழுப்பு வல்லெயிறு குன்று பரு மரவடி.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம்பத்து—ஒன்பதாந்திருமொழி—மரவடியை

இதுவும் திருவரங்கப் பதிகம் (2)

**மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணயம்வைத்துப்போய்வானோர்வாழ *
செருவுடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில் *
திருவடிதன்திருவுருவும் திருமங்கைமலர்கண்ணுங்காட்டிநின்ற *
உருவுடையமலர்நீலங் காற்றுட்டவோசலிக்குமொளியரங்கமே. 1

* * *—சித்திரகூடத்தில் வந்து ப்ரபத்தி பண்ணின பரதாழ்வானுக்கு ஸ்ரீபாதுகைகளை நன்றாக நம்புகைக்கு உரிய அடகாக அளித்து, தேவர்கள் வாழும்படி (சித்திரகூடத்தைவிட்டு அவ்வருகே) எழுந்தருளி யுத்தத்துக்கு உரிய தெற்குத் திக்கில் செய்யவேண்டிய காரியங்களைக் குறையறச்செய்து முடித்துவிட்டுப் பிராட்டியுடன் அயோத்திக்கு எழுந்தருளி ராஜ்யபரிபாலநம் செய்தருளின திருமால் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது; ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய திருமேனி நிறத்தையும் பெரியபிராட்டியாருடைய மலர்ந்த திருக்கண்களின் நிறத்தையும் பிரகாசிப்பியா நின்ற அழகு பொருந்திய கருநெய்தற் பூக்களானவை காற்று அசைக்க அசைந்து கொண்டிருக்கப்பெற்ற ஒளியையுடைய திருவரங்கமாம். (1)

**தன்னடியார்திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ்சிதகுரைக்குமேல் *
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல்நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும் *
மன்னுடையவிபீடணற்கா மதிலிலங்கைத்திசைநோக்கிமலர்கண்வைத்த *
என்னுடையதிருவரங்கற்கன்றியும் மற்றொருவர்க்காளாவரே. 2

* * *—தன்னுடைய [எம்பெருமானுடைய] அடியவர்கள் விஷயத்தில் புரு காரம் பண்ணக்கடவளான பெரிய பிராட்டியார் தாமே குற்றங்களைக் கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினாலும் "எனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் அக்குற்றங்களைச் செய்யமாட்டார்கள்; செய்த குற்றத்தைப் பொறுப்பதற்கு எம்பெருமானுண்டு என்று சில்வற்றைச் செய்தார்களாயினும் அவர்கள் நன்மையையே செய்தார்களத்தனை" என்று சொல்லா நிற்பவரும், ஐச்வரியம் பொருந்திய விபீஷணாழ்வானுக்காக மதிளையுடைய லங்கையின் முகமாக மலர்ந்த திருக்கண்களை வைத்தருளினவரும் எனக்கு ஸ்வாமியுமான பெரியபெருமாளை யொழிய வேறொருவர்க்கு ஆட்படுவார் ஆரேனுமுண்டோ. [பெரிய பெருமாளுக்கே ஆட்படுவ ரென்றவாறு.] ... (2)

கருளுடையபொழில்மருதுங் கதக்களிறும்பிலம்பனையுங்கடியமாவும் *
உருளுடையசகடினையும் மல்லரையுமுடையவிட்டோசைகேட்டான் *
இருளகற்றுமெறிகதிரோன் மண்டலத்தூடேற்றிவைத்தேணிவாங்கி *
அருள்கொடுத்திட்டடியவரை ஆட்கொள்வானமருமூரணியரங்கமே. 3

* * *—கிருஷ்ணனை நலியவேணும் என்கிற சீற்றத்தையுடையதும் மனமிழப்புண்ணும்படி புறம்பே சோலைசெய்து நிற்பதுமான இரட்டை மருதமரங்களையும், மிக்க கோபத்தையுடைய குவலயாபீடத்தையும் ப்ரலம்பாஸுரனையும் மிகவும் க்ரூரனான குதிரை வடிவாய்வந்த கேசியையும், உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும் மல்லர்களையும் நிரஸித்தருளிக் கீர்த்திபெற்றவனும், இருளைப் போக்காநின்று வீசுகின்ற கிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தினுள்ளே அடியார்களை ஏறச்செய்து (அங்கு நின்றும் அர்ச்சிராதி மார்க்கமாய்ப் பரமபதத்திற்குக் கொண்டுபோய்) அங்கு அவர்களை நிறுத்தித் தன்னுடையதான உபாயத்வாகாரத்தைத் தவிர்த்து அவர்கள் அவ்விடத்தில் நின்றும் மீளாமைக்கும் கைங்கரியலாபத்திற்குமுறுப்பாக அவர்கள் பக்கல் க்ருபைபண்ணி அடிமை கொள்ளுமவனுமான எம்பெருமான் பொருந்தி எழுந்தருளியிருக்கிற திருப்பதியாவது அழகிய திருவரங்கமாம். (3)

பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்யத்துவரையென்னு
மதில் * நாயகராகிவீற்றிருந்த மணவாளர்மன்னுகோயில் *
புதுநாண்மலர்க்கமலம் எம்பெருமான்பொன்வயிற்றிற்பூவேபோல்வான் *
பொதுநாயகம்பாவித்திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும்புனலரங்கமே. 4

* * *—ஸ்ரீ த்வாரகையென்கிற பட்டணத்தில் பதினாறுயிரம் தேவிமார் கைங்கரியம் பண்ண, அவர்களுக்கு நாயகராய்க் கொண்டு அவர்களின் நடுவே எழுந்தருளியிருந்த மணவாளப்பிள்ளை அழகிய மணவாளப் பெருமாளாய் நித்தியவாஸம் பண்ணுகிற கோயிலாவது, அப்போதலர்ந்த செவ்வித் தாமரைப்பூவானது எம்பெருமானுடைய அழகிய திருநாபியிலுள்ள தாமரைப்பூவோடு ஸாம்யம் பெறுவதற்காக ஸர்வநிர்வாஹகத்வத்தைப் பாவித்து அப்பாவனையாலே கர்வங்கொண்டு மற்ற தாமரைகளின் அழகைத்தள்ளிவிடா நின்றுள்ள நீர்வளம் மிக்க திருவரங்கமாம் (4)

ஆமையாய்க்கங்கையாய் ஆழ்கடலாயவனியாயருவரைகளாய் *
நான்முகனாய்நான்மறையாய் வேள்வியாய்த்தக்கணையாய்த்தானுமானான் *
சேமமுடைநாரதனார் சென்றுசென்றுதுதித்திறைஞ்சக்கிடந்தான்கோயில் *
பூமருவிப்புள்ளினங்கள்புள்ளரையன் புகழ்குழறும்புனலரங்கமே. 5

* *—ஸ்ரீ நாரத மஹர்ஷிக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்துவத்தை விளங்கச் செய்வதற்காக முதலில் கங்காஜலத்துள் ஆமையாயும் பின்பு அந்த ஆமை முதலிய ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமான கங்கையாயும் பின்பு அக்கங்கை முதலிய நதிகளுக்குப் புகலிடமான ஆழ்ந்த கடலாயும் பின்பு அக்கடலுக்கு இருப்பிடமான பூமியாயும் பின்பு அப்பூமிக்கு ஆதாரமான பெரிய மலைகளாயும் பின்பு அம்மலைகளுக்கு ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான சதுர்முகனுயும் பின்பு அச்சதுர்முகனுக்குத் தாரகமான நான்கு வேதங்களையும் பின்பு வேதங்களுக்குப் பராயணமான யாகங்களாயும் பின்பு அந்த யாகங்களுக்கு வீர்யத்தைக் கொடுக்கவல்ல தக்ஷிணையாகவும் அந்தத் தக்ஷிணுமுகமாக அனைவர்க்கும் அவரவர்கள் விரும்பின பலத்தைக் கொடுக்கவல்ல அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனுன தானுகவுமாகி, இங்ஙனே நாரதபகவான் பல காலும் எழுந்தருளி ஸ்தோத்திரம்பண்ணி வணங்கும்படி பள்ளிகொண்டருளு மெம்பெருமானுடைய கோயிலாவது, அன்னம் முதலிய பறவைக்கூட்டங்கள் நீர்ப்பூ முதலிய பூக்களில் பொருந்தியிருந்து தங்கள் சாதிக்குத் தலைவனுன பெரிய திருவடியினுடைய கீர்த்தியை அநக்ஷரரஸமாகப் பேசாநிற்கப் பெற்றதும் நீர்வளத்தையுடையதுமான திருவரங்கமாம். [இப்பாட்டில் அனுசந்தித்த இதிஹாஸம் ஹரிவம்சத்திலுள்ளது.] ... . (5)

மைத்துனன்மார்காதலியை மயிர்முடிப்பித்தவர்களையேமன்னராக்கி *
உத்தரைதன்சிறுவனையும் உய்யக்கொண்டவுயிராளனுறையுங்கோயில் *
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய்முனிவர்களும்பரந்தநாடும் *
சித்தர்களுந்தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய்நிற்கின்றதிருவரங்கமே. 6

* * *—தனது மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுடைய பத்நியாகிய த்ரௌபதியை விரித்த கூந்தலை முடியும்படி செய்தருளி அப்பாண்டவர்களையே அரசாள்வித்தருளியவனும் அபிமன்யுவின் மனைவியான உத்தரை என்பவளுடைய மகனுன (கருவிற் கரிக்கட்டையா யொழிந்த) பரிக்ஷித்தை உயிர் பெற்றெழுந்திருக்கும்படி செய்தருளியவனும் எல்லா உயிர்கட்கும் தலைவனுமான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது, பக்தர்களும் ஸந்நியாசிகளும் வேதம்வல்ல ரிஷிகளும் நாட்டிலுள்ள மற்றும் பலரும் நித்திய முக்தர்களும் அஞ்சலி பண்ணி வணங்கும்படி எல்லாத் திக்குகளுக்கும் விளக்காயிருக்கிற திருவரங்க நகராம். (6)

குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக்குறும்பதக்கியரசுவாங்கி *
இறைப்பொழுதிற்பாதாளங் கலவிருக்கைகொடுத்துகந்தவெம்மான்கோயில் *
எறிப்புடைமணிவரைமேல் இளஞாயிறெழுந்தாற் போலரவணையின்வாய் *
சிறப்புடையபணங்கள்மிசைச் செழுமணிகள்விட்டெறிக்குந்திருவரங்கமே. 7

* * *—வாமந ப்ரஹ்மசாரியா யெழுந்தருளி மஹாபலியினுடைய செருக்கை அடக்கி அவனுடைய ராஜ்யமாயிருந்த பூமியைத் தன்னுடையதாம்படி நீரேற்றுப் பெற்று க்ஷணகாலத்துக்குள் பாதாளலோகத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாகக் கற்பித்து மகிழ்ந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கிற கோயிலாவது, மிக்க ஒளியையுடைய நீலரத்ன பர்வதத்தின்மேல் பால ஸௌரியர்கள் உதித்தாற்போலத் திருவனந்தாழ்வானிடத்து அழகு பொருந்திய படங்களின்மேல் செழுமை தங்கிய ரத்னங்கள் மிகவும் ஜ்வலியா நிற்கப்பெற்ற திருவரங்கமாம். .... (7)

உரம்பற்றியிரணியனை உகிர்நுதியாலொள்ளியமார்புறைக்கவூன்றி *
சிரம்பற்றிமுடியிடியக்கண்பிதுங்க வாயலறத்தெழித்தான்கோயில் *
உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட *
வரம்புற்றகதிர்ச்செந்நெல் தாள்சாய்த்துத்தலைவணக்குந்தண்ணரங்கமே.

* * *—தன்னுடைய வலிவை நினைத்துச் செருக்குற்ற இரணியனுடைய அழகிய மார்பை நகங்களின் நுனிகள் உள்ளே பொத்தும்படி திருக்கைகளால் பற்றிக் கொண்டு அவனது தலையிலுள்ள கிரீடம் பொடி படும்படியாகவும் கண்கள் பிதுங்கும்படியாகவும் வேதனை பொறுக்கமாட்டாமல் வாய் விரியும்படியாகவும் தலையைப் பிடித்து நெரித்து (பிரஹ்லாதனுடைய விரோதியை முடித்தோமென்னும் மகிழ்ச்சியினால்) ஆரவாரம் செய்தருளின எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது, செழிப்புப் பொருந்திய தாமரை மலர்கள் மேலுலகை அளப்பதாக உயர்ந்த திருவடியைப்போல் உயர வளர்ந்து விளங்க, வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து நிற்பதும் கதிரையுடையதுமான செந்நெலானது தாள்களை நீட்டித் தலைவணங்கி நிற்கப்பெற்றதுமான குளிர்ந்த திருவரங்க நகராம். (உரம் - வலிவு.) .... (௮)

தேவுடையமீனமாயாமையாயேனமாய் அரியாய்க்குறளாய் *
மூவுருவினிராமனாய்க் கண்ணனாய்க்கற்கியாய்முடிப்பான்கோயில் *
சேவலொடுபெடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறியூசலாடி *
பூவணைமேல்துதைந்தெழு செம்பொடியாடிவிளையாடும்புனலரங்கமே. 9

* * *—தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த மத்ஸ்யமாயும் கூர்மமாயும் வராஹமாயும் நரஸிம்ஹமாயும் வாமநனாயும் பரசுராமனாயும் தசரதராமனாயும் பலராமனாயும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாயும் கல்கியாயும் திருவவதாரங்களெடுத்து விரோதிகளை ஒழிக்க வல்ல எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயிலாவது; அன்னப்பேடை தனது புருஷ ஹம்ஸத்தோடுகூடச் செந்தாமரைப் பூவின்மேலேறி அம்மலரை அசைத்து ஊசலாடிப் புஷ்ப சயநத்தின்மேல் நெருக்கத்தைச் செய்து அதனால் கிளர்ந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியில் மூழ்கி விளையாடா நிற்கப்பெற்ற நீர்வளத்தையுடைய திருவரங்க நகராம். .... (9)

செருவாளும்புள்ளாளன்மண்ணாளன் செருச்செய்யுநாந்தகமென்னு
மொருவாளன் * மறையாளனோடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன் *
இரவாளன்பகலாளனென்னையாளன் ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன் *
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள்வளர்கின்றதிருவரங்கமே. 10

* * *—தானே போர் செய்யவல்ல பெரிய திருவடிக்குத் தலைவனும், லீலா விபூதியை ஆளுமவனும், ஆச்ரித விரோதிகளை எதிர்த்துப் பூசல் செய்யவல்ல நந்தகம் என்கிற ஒப்பற்றதொரு கொற்றவாளை யுடையனும், நான்கு வேதங்களையும் ஆளுமவனும், போர்க்களத்தில் முதுகுகாட்டி யோடாத ஸேனைகளை யுடையவனும், சிறந்த ஔதார்ய முடையனும், இரவு பகற்போதுகளுக்கு நியாமகனும், அடியேனுக்குத் தலைவனும் ஸப்தலோகங்களாகிற பெரிய க்ஷேத்திரங்களை ஆளுமவனும், பெரிய பிராட்டியாரைத் தேவியாக ஆளுமவனுமான எம்பெருமான் திருவுள்ளமுவந்து திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற கோயிலாவது; திருவரங்க நகராம். (10)

கைந்நாகத்திடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்கருதுங்கோயில் *
தென்னாடும்வடநாடுந்தொழநின்ற திருவரங்கந்திருப்பதியின்மேல் *
மெய்ந்நாவன்மெய்யடியான்விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழுரைக்கவல்லார் *
எஞ்ஞான்றுமெம்பெருமானிணையடிக்கீழ் இணைபிரியாதிருப்பர்தாமே. 11

***—கஜேந்திராழ்வானுடைய துன்பத்தைப் போக்கின சக்கரபாணி யெம்பெருமான் விரும்பி யெழுந்தருளியிருக்கப்பெற்ற கோயிலாய், தென்னாட்டிலுள்ளாரும் வடநாட்டிலுள்ளாரும் ஸேவிக்கும்படி அமைந்த திருவரங்கமென்னும் திருப்பதி விஷயமாக, மெய்யே சொல்லாநின்ற நாவை யுடையரும் பிரயோஜனத்தை விரும்பாது அடிமை செய்பவருமான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த இத்தமிழ்ப் பாசுரங்களை ஓதவல்லவர்கள் எம்பெருமானது திருவடிகளின் கீழ் எந்நாளும் நித்ய முக்தர்களின் திரளாகிற துணையைப் பிரியாமல் கூடி வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவர். ... (11)

அடிவரவு: மரவடி தன் கருள் பதினாறு ஆமை மைத்துனன் குறள் உரம் தேவு செருகைந்நாகத் துப்பு.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழி—நான்காம்பத்து—பத்தாந்திருமொழி—துப்புடையாரை

(சரமகாலத்தில் வருத்தமொன்றும் நேராமைக்காக இப்போதே அரங்கனைத் துதிக்கின்றேனென்றல்)

**துப்புடையாரையடைவதெல்லாம் சோர்விடத்துத்துணையாவரென்றே *
ஒப்பிலேனாகிலும்நின்னடைந்தேன் ஆனைக்குநீயருள்செய்தமையால் *
எய்ப்பென்னைவந்துநலியும்போது அங்கேதுநானுன்னைநினைக்கமாட்டேன் *
அப்போதைக்கிப்போதேசொல்லிவைத்தேன்அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.1

***—திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் திருவனந்தாழ்வானென்கிற படுக்கையின்மேல் பள்ளிகொள்ளா நின்றுள்ள எம்பெருமானே! அடியாரைக் காப்பதில் ஸாமர்த்தியமுடைய தேவரீரை ஆச்ரயிப்பது 'ஸர்கல இந்திரியங்களும் சிதிலமாய் விடுங்காலத்தில் தேவரீர் துணையாயிருக்கும்,' என்கிற எண்ணத்தினாலன்றோ? இவ்வாறு துணை செய்வதற்கு உரிய அதிகாரிகள் இன்னாரென்று தேவரீர் திருவுள்ளத்திற் கொண்டிருக்குமவர்களோடு அடியேன் ஒப்பற்றவனாயினும் தேவரீர் கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளியவராதலால் அவரைப்போல் அடியேனையுங் காத்தருள்வீரென்று தேவரீரைச் சரணம் புகுந்தேன்; வாதபித்த ச்லேஷ்மங்களினால் நெருக்குண்கையாலுண்டாகக் கடவதான இளைப்பானது அடியேனைக் கிட்டி வருத்துங்காலமாகிற அந்த சரமதசையில் அடியேன் தேவரீரை க்ஷணகாலமாயினும் நினைக்க முடியாதவனாவேன். அக்காலத்துக்காக, கரணகளேபரங்கள் தெளிவு பெற்றிருக்கிற இப்போதே என்னுடைய பிரார்த்தனையை விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். ... (1)

சாமிடத்தென்னைக்குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடுசக்கரமேந்தினனே *
நாமடித்தென்னையனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர்நமன்றமர்கள் *
போமிடத்துன்திறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம்நிற்பதோர்மாயைவல்லை *
ஆமிடத்தேயுன்னைச்சொல்லிவைத்தேன் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 2

* * *—சங்கசக்ரபாணியான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, யமபடர்கள் மிக்க கோபத்தோடு நாக்கை மடித்துக்கொண்டு மஹா பாபியான அடியேனைப் பல வகைகளால் தண்டிக்க நினையாநின்றவர்களாய் இழுத்துக்கொண்டு போம்போது என்னுடைய நெஞ்சானது உன் விஷயத்தில் சிறிதாயினும் அவகாஹிக்கமாட்டாமல் நிற்கையாகிற ஒப்பற்றதொரு மாயையைச் செய்வதில் நீ வல்லவனு யிரா நின்ருய்; ஆதலால் ஸர்வேந்திரியங்களும் தெளிவு பெற்றிருக்கப்பெற்ற இக்காலத்திலேயே சரீரவியோக ஸமயத்தில் உன்னை நினைக்கமாட்டாத அடியேனைத் திருவுள்ளம்பற்றியருள வேணும் என்று உன்னைக் குறித்து விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டேன். ... (2)

எல்லையில்வாசல்குறுகச்சென்ருல் எற்றிநமன்றமர்பற்றும்போது *
நில்லுமினென்னுமுபாயமில்லை நேமியுஞ்சங்கமுமேந்தினனே *
சொல்லலாம்போதேயுன்நாமமெல்லாம் சொல்லினேனென்னைக்
[குறிக்கொண்டென்றும் *
அல்லல்படாவண்ணங்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 3

* * *—சங்கசக்ரபாணியான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, அடியேனுடைய வாழ்நாளின் எல்லையாகிய சரமதசையில் யமபுரத்துக்குப் போம்வழியைக் கிட்டப்புகுந்தால் யமகிங்கரர்கள் அடித்துப் பிடிக்குங் காலத்தில் கடக்க நில்லுங்கள் என்று அவர்களைக் கிட்ட வரவொட்டாமல் தடுக்கும்படியான ஒருபாயமும் என் கையில் இல்லை; ஆதலால், வாய்விட்டுச் சொல்லுகைக்கு உரிய இப்போதே உன்னுடைய திருநாமங்களை யெல்லாம் சொன்னேன்; அடியேனைத் திருவுள்ளத்திற்கொண்டு எப்போதும் அநர்த்தப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். ... ... (3)

ஒற்றைவிடையனும்நான்முகனும் உன்னையறியாப்பெருமையோனே *
முற்றவுலகெல்லாம்நீயேயாகி மூன்றெழுத்தாயமுதல்வனேயோ *
அற்றதுவாணளிவற்கென்றெண்ணி அஞ்சநமன்றமர்பற்றலுற்ற *
அற்றைக்குநீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 4

* * *—ஒப்பற்ற ரிஷபவாஹநனுன ருத்ரனும் பிரமனும் உன்னை உள்ளபடி அறியவொண்ணுத பெருமை பொருந்தியவனே! ஒன்ருெழியாதபடி எல்லா உலகங்களும் நீயேயாய் மூன்று அக்ஷரமான பிரணவ ஸ்வரூபியானவனும் ஸர்வ காரணபூதனுமான ஸ்ரீரங்கநாதனே!, யமகிங்கரர்கள் 'இவனுக்கு ஆயுஸ்ஸு முடிந்தது' என்று நினைத்து, பிடிக்கிற பிடியில் அஞ்சும்படி பிடிக்கப் புகுகிற அன்றைக்கு நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். ... ... (4)

பையரவினணைப்பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்றபரமமூர்த்தி *
உய்யவுலகுபடைக்கவேண்டி உந்தியில்தோற்றினுய்நான்முகனை *
வையமனிசரைப்பொய்யென்றெண்ணிக் காலனையுமுடனேபடைத்தாய் *
ஐயவினியென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 5

* * *—திருப்பாற்கடலில் சேஷசாயியான ஸ்வாமி!, எல்லா வுயிர்களும் ...ணையடைந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி லோகங்களை ஸ்ருஷ்டிக்க விரும்பித் திருநாபிக் ...லத்தில் பிரமனைத் தோற்றுவித்தவனே! பூமியிலுள்ள மநுஷ்யர்கள் நமது ...டளையாகிய சாஸ்த்ர மரியாதையில் நிற்கமாட்டாது க்ருத்ரிமராய் நடப்பவர்க ...ன்று நினைத்து அந்த விபரீதாசரணத்துக்குத் தக்க தண்டம் நடத்துதற்காக ...னையும் கூடவே ஸ்ருஷ்டித்தருளினவனே! பரமபந்துவானவனே! ஸ்ரீரங்க ...தனே! இனி என்னைக் காக்கவேண்டும். ... ... (5)

தண்ணனவில்லைநமன்றமர்கள் சாலக்கொடுமைகள்செய்யாநிற்பர் *
மண்ணொடுநீருமெரியுங்காலும் மற்றுமாகாசமுமாகிநின்றாய் *
எண்ணலாம்போதேயுன்நாமமெல்லாம் எண்ணினேனென்னைக் [குறிக்கொண்டென்றும் *
அண்ணலேநீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.6

* * *—பஞ்ச பூதங்களும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களுமாய் நிற்பவனே! ...வ ஸ்வாமியானவனே! யமகிங்கரர்கள் இரக்கமற்றவர்களாய்க் கொண்டு ...வும் கொடிய சிக்ஷைகளைப் பண்ணுவர்கள்; அப்படிப்பட்ட சிக்ஷைகளுக்கு ...ளாகாதொழியும்படி, அநுஸந்திக்கைக்கு உரிய காலத்திலேயே உன்னுடைய ...நாமங்களை யெல்லாம் அநுஸந்தித்தேன்; அடியேனை நீ திருவுள்ளத்திற் ...ாண்டு எப்போதும் ரக்ஷித்தருளவேணும். .... (6)

செஞ்சொல்மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்கள்நாயகனேயெம்மானே *
எஞ்சலிலென்னுடையின்னமுதே யேழுலகுமுடையாயென்னப்பா *
வஞ்சவுருவின்நமன்றமர்கள் வலிந்துநலிந்தென்னைப்பற்றும்போது *
அஞ்சலமென்றென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.7

* * *—ருஜுவான சொற்களையுடைய வேதத்துக்கு அர்த்தமாயிருப்பவனும் ...ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவனுமான பெருமானே! எனக்குக் குறைவற்ற பரம ...க்யமான அம்ருதம் போன்றவனே! உலகங்களுக்கெல்லாம் ஸ்வாமியானவனே! ...க்கு உபகாரகனானவனே! வஞ்சனை பொருந்திய ரூபத்தையுடையரான யமகிங் ...ர்கள் அடியேனைப் பலாத்கரித்து ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு பிடிக்கும்போது 'அஞ்ச ...ண்டா' என்று என்னைக் காத்தருள்க. ... ... (7)

நானேதுமுன்மாயமொன்றறியேன் நமன்றமர்பற்றிநலிந்திட்டு * இந்த
ஊனேபுகேயென்றுமோதும்போது அங்குன்னை நானொன்றுநினைக்கமாட்டேன் *
வானேய்வானவர்தங்களீசா மதுரைப்பிறந்தமாமாயனே * என்
ஆனாய்நீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே. 8

* * *—பரமபதத்திலுள்ள நித்ய முக்தர்களுக்குத் தலைவனே! திருவடமதுரை ...ல் அவதரித்த மிக்க ஆச்சரிய சக்தியை யுடையவனே! பாகனுக்கு வசப்பட் ...டொழுகுகின்ற யானைபோல் எனக்கு வசப்பட்டிருப்பவனே! அடியேன் உன் மாயை ...ரில் யாதொன்றையும் அறியமாட்டேன்!; யமகிங்கரர்கள் என்னைப் பிடித்து ...ந்தச் சரீரத்தோடே பண்ணவேண்டிய ஹிம்சைகளையெல்லாம் பண்ணிவிட்டுப்

பின்பு, 'இந்த யாதநாசரீரத்தினுள்ளே பிரவேசி' என்று அடிக்கும்போது அவ்வ
தில் உன்னை நான் ஒன்றும் நினைக்கமாட்டேன்; நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். (

குன்றெடுத்தாநிரைகாத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனேயெம்மானே *
அன்றுமுதலின்றறுதியா ஆதியஞ்சோதிமறந்தறியேன் *
நன்றுங்கொடியநமன்றமர்கள் நலிந்துவலிந்தென்னைப்பற்றும்போது *
அன்றங்குநீயென்னைக்காக்கவேண்டும் அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே.

* * *—கோவர்த்தன மலையைக் குடையாக எடுத்துப் பிடித்துப் பசுக்கள
திரளை ரக்ஷித்தருளின கோபாலனே! மாடுகளின் கூட்டத்தை மேய்த்தருளினவனே
எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! உனக்குப் பல்லாண்டு பாடுமவனுக்கிக் கொண்
அந்நாள் தொடங்கி இன்றளவாக ஸர்வகாரண பூதனான உன்னுடைய விலக்ஷண
தேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அடியேன் மறந்ததில்லை; மிக்
கொடுமை பொருந்திய யமகிங்கரர்கள் என்னை ஹிம்ஸித்து பலாத்கரிக்குப் பிடிக்கு
காலமாகிய அத்தருணத்தில் அவ்விடத்தில் நீ என்னைக் காக்கவேண்டும். ...

மாயவனைமதுசூதனனை மாதவனைமறையோர்களேத்தும் *
ஆயர்களேற்றினையச்சுதனை அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானை *
வேயர்புகழ்வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன்சொன்னமாலைபத்தும் *
தூயமனத்தனராகிவல்லார் தூமணிவண்ணனுக்காளர்தாமே. 1

* * *—ஆச்சரிய சக்தியை யுடையனும் மது என்ற அசுரனை ஒழித்தருளின
வனும் பெரிய பிராட்டியார்க்கு வல்லபனும் வைதிகர்களினுல் துதிக்கப்படுமவனு
இடையர்களுக்குத் தலைவனும் அடியாரை ஒருநாளும் நழுவவிடாதவனும் கோ
லில் சேஷசயநனுமான எம்பெருமானை நோக்கிப் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்
இப்பத்துப் பாசுரங்களையும் நிர்மலமான நெஞ்சையுடையராய்க் கொண்டு ஓதவல்
வர்கள் எம்பெருமானுக்கு எப்போதும் அடிமை செய்யப் பெறுவர். .... (10

அடிவரவு :

துப்பு சாமிடம் எல்லை ஒற்றை பை தண்ணனவு செஞ்சொல் நானேது குன்
மாய வாக்கு.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் தொகுத்த
திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில் பெரியாழ்வார் பதிகங்கள்
மூன்றும் முற்றுப்பெற்றன.

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு :—திருவரங்கத் தமிழ்மாலையில் ஆண்டாள் பதிகமொன்றும் திருமங்கையாழ்வ
பதிகங்கள் ஐந்தும் துணுக்கைப் பாசுரங்களும் சேஷித்திருக்கின்றன ; அவ
அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

அன்றே எனது மறுஜன்மம். என் அழகன் வரதனை நான் கண்ணாரக்கண்டு களிப்பது உங்களால்தான். முன்பு சுவாமிகள் திவ்யப் பிரபந்தத் திருநாம மாலையைத் தொகுத்துக்கொடுக்கும்படி தெண்டம்சமர்ப்பித்துக் கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க சுவாமிகள் இந்த ஏழைமீது கிருபைகூர்ந்து இஷ்டத்தை விரைவில் பூர்த்தி செய்தீர்கள். அதனால் நானும் பல பக்தசிரோமணிகளும் பயன்படலாயிற்று.

சுவாமிகளை வெகுநாட்களாக கீதைக்குச் சரியான தமிழ் ஆழ்வார் பாசுரங்களைத் தொகுத்துக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் கிருபை பிறக்கவில்லை. தாங்கள் மனம் வைத்தால் வெகு விரைவில் ஆண்டவன் அருளால் பூர்த்தி செய்வீர்கள். இதை பூர்த்தி செய்தால் பலருக்குப் பெரும் பயன் உண்டாகும். நான் வாழ்ந்தவகை நினைப்பேன். தங்கள் திருப்பாதங்களை யான் அண்டினதற்கு ஓர் அரும்பெரும் பேறு பெற்றவனவேன் யான். என் வேண்டுகோளை ஸ்ரீ பெருந்தேவித்தாயார் மணாளன் வரதன், உங்களால் நிறைவேற்றுவான் என்று நம்புகிறேன். இது ஆண்டவன் என் மூலமாகத் தங்களுக்கு விடும் ஒரு வேண்டுகோள். என்னமோ எழுதினேன் என்று இருக்கவேண்டாம். எவ்வளவோ கிரந்தங்கள் எழுதினீர்கள் கீதைக்குச் சரியான தமிழ்ப் பாசுரங்களைத் தொகுப்பதனால் என்றும் அழியாத புகழையும் பெருமையையும் புண்ணியத்தையும் ஆண்டவன் தங்களுக்குக் கொடுப்பான். இதுதான் என்றும் நிலையாக உள்ளது. தங்கள் பேரில் உள்ள அன்பால் இப்படி எழுதுகிறேன் மன்னிக்கவும். இந்த தொண்டு சுவாமிகள் தவிர வேறு யாராலும் செய்ய முடியாது இது உண்மை. அன்பே உருவெடுத்த தாங்கள் என் ஆசையை வெகு சீக்கிரம் நிறைவேற்ற வேண்டும். அடியேன் விண்ணப்பம் மிக்க நியாயமானது என்று நினைக்கிறேன். இந்த 35 வருடமாக சுவாமியை அண்டின அடியேன் சுவாமியிடமிருந்து வேறு எதையும் கேட்கமாட்டேன், இதை எழுதும்போதும் என் கண்கள் தாரைதாரையாக ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிகிறது. உங்களது உள்ளம், அறிவு பக்தி சொல்வன்மை—என்னைப் போன்ற கல்நெஞ்சம் படைத்தவனை மனம் உருகவைப்பது உண்மை. யார் இந்த உபகாரத்தைச் செய்வார்கள். தங்களை பக்திமான்களும் அறிவாளிகளும் தான் போற்றவேண்டும். சுவாமிகள் நீடூழிகாலம் சுகமாக இருந்து இந்த வைணவ உலகத்திற்குப் பேருதவி செய்ய ஆண்டவனைக் கோருகிறேன். என்னை மன்னிக்கவும். ஏதோ மிக்க கொச்சையாக எழுதியதற்கு. உங்களது குழந்தைதான் எப்போதும் தங்களுடனே இருப்பதாக எண்ணியிருக்கும் தங்கள் பாத தூளி

ச. புண்டரீகாக்ஷன், 5—6—'64.

பத்ராதிபரின் குறிப்பு: ஸ்ரீமான் புண்டரீகாக்ஷ பாகவதருடைய கடிதம் எனதுநெஞ்சை மிகவும் உருக்கினபடியால் அக்கடிதம் இங்கு ஆதரவோடு வெளியிடப்பட்டது. பகவத் குணக்கடலில் ஆழ்ந்து திளைக்குமவர்களில் முன்னணியில் நிற்பவர் இப்பெரியார். இவருடைய மிகவுயர்ந்த விருப்பத்தை ஷை கடிதத்தில் கண்டீர்கள். அந்த நெடுநாளைய விருப்பத்தை இதுகாறும் நிறைவேற்றாதிருந்ததற்கு அநுதாபத்தைத் தெரிவித்து "அருளிச்செயல் கீதை" என்னும் நூலை விரைவில் எழுதித் தருவதாக இசைந்ததை உலகறிய இப்பத்திரிகையின் மூலமாக வெளியிட்டபடி.